

JEDNA DENNĚ

Prosim co mám dělat, abych
mohl v tomto baru dostat vodu?
Prosim, jo to musíte zapálit
ubrus!

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

1891 - 1994

103

YEARS OF
PUBLISHING

USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 14. PROSINCE 1994 - ČÍSLO 22 - WEDNESDAY DECEMBER 14, 1994

Dnešní cena \$1.00

„Ruské tanky měly v neděli namířeno na Čečnju z ruské provincie Ingušetja, kde vojáci stříleli na místní muslimce.“

Ztráta paměti - národní nemoc

Uplynulo 5 let od hlučného lomozu na Václavském náměstí, odezněly studentské halasné projevy a radikální výzvy na továrny a všechny t.zv. národní podniky, aby nově nastoupení zachránci národa si vyzvedly archy různých rezolucí týkajících se odstranění nepřítele lidu. Jako za Husitů, „proti všem“ jen sebe zachovat. Nové Lipany, nový bratrovražedný boj, proti těm co něco měli a těm, kteří z generace na generaci dědili výtobytky pracovitých rukou. V těchto dnech se opakoval rok 1945 - kdo z koho, ten toho. Notoričtí lenoši a vagabundi, kteří v létech 50tých a už před tím našli výplň „volného času“, vymysleli aktivitu ve sběru podpisů na popravy těch, kteří jim v cestě stáli. S popsanými archy hlasu lidu se slavnostně jezdilo do Prahy demonstrovat oddanost straně a vládě, která myslela za celý národ a potřebovala souhlas „mas“ k aktům zločinnosti. V tom ale byl ten zakopaný pes. Studenti a různí CSC zapomněli v té euforii, jak a

Pokračování na str. 10

Zabijte GATT a udělejte konec volnému obchodu

(psáno před schválením obchodní smlouvy GATT)

Charlesy Reese
Conservative Chronicle, 7. prosince 1994

21. listopadu - Chcete zreformovat welfare (systém veřejné podpory)? Zabijte GATT (General Agreement on Tariffs and Trade). Chcete snížit zločinnost? Zabijte GATT a udělejte konec volnému obchodu. Chcete pomoci zemím třetího světa? Zabijte GATT a udělejte konec volnému obchodu. Chcete zastavit využívání dětí ve výrobě? Zabijte GATT a udělejte konec volnému obchodu.

Newt Ginrich, který má být mluvčím republikánů říká, že zločin je problém systému, uspořádání, ale definuje to jako „welfare state“. Ve skutečnosti je to volný obchod, nebo tak zvaný volný obchod; politické zákroky, které Ginrich podporuje, jsou systemickým jedem v americké společnosti.

Pokrač. na str. 2

H. Schmidt není informován

Ing. Karel Válek

V souvislosti s integračními problémy v Evropské unii a vojenskými problémy v ZEU prohlásil nedávno bývalý kancléř SRN, nakladatel a vydavatel týdeníku Die Zeit v Hamburku Helmut Schmidt, že „Dnes neumí dát nikdo jasnou odpověď na to, co to je evropská identita“.

Po největší a nejbarbarštější válce v celých dosavadních dějinách lidstva - po 2. světové válce, zaviněné Západoevropany (zejména selháním inteligence Německa, Itálie, Francie a Anglie) - napsal realistický německý vědec Gunter Heyden i práci „Teorie životního prostoru“ (Orbis Praha 1960, originál „Kritik der deutschen Geopolitik“ Berlín 1958). V této pozoruhodné analyticko-syntetické práci válkou postižený a poznamenaný mladý Němec kriticky důvodně posuzuje i odsuzuje německou geopolitiku v první polovině tohoto všeobecně krizového století a vyzývá veřejnost: „Dejte Německu ne falešnou, ale pravdivou geopolitiku!“ Jinak si zřejmě nedovedl realisticky představit ani proces sjednocení poválečného rozděleného Německa, ani jeho

Pokračování na str. 9

Evropský státník vyvrací mýtus o GATT a „volném trhu“

Podáváme zde výňatky z knihy Le Píege, jejímž autorem je James Goldsmith, člen Evropského parlamentu, prezident parlamentní skupiny Evropa národů a jeho rozhovor s Yvesem Messarowitchem, vydavatelem ekonomické sekce FIGARO Paříž.

Proč jste proti globálnímu volnému obchodu a tím i GATT?

Globálně volný obchod se stal posvátným principem moderní ekonomické teorie, jakýmsi morálním dogmatem. Proto je tak obtížné přesvědčit naše politiky a ekonomy, aby zhodnotili jen dopad na světovou ekonomiku, jež se radikálně změnila.

Jsem přesvědčen, že teorie, na nichž je GATT vybudována, mají trhliny a jestliže dojde k jejich realizaci, ožebračí a destabilizují průmyslový svět a zároveň zasáhnou třetí svět.

Vysvětlete nám prosím, na jaké ekonomické teorii je GATT

Pokračování na str. 4

Zabijte GATT ...

Američanům se prodával a stále ještě prodává jed pod maskou "zdravotního posilujícího léku". Volný obchod vytváří pracovní místa. Ano, v Číně a Singapuru. Ta stará otřepaná fráze propagandy, že každý jeden bilion dolarů v exportu vytvoří tolik a tolik amerických pracovních míst, je práv jen to - propaganda. Je to jako mnohá statistika, bez skutečného základu.

V prvé řadě, aby tento kousek propagandy byl pravdivý, musely by všechny druhy propagandy být stejné, identické. Ale nejsou, a počet míst pro zaměstnance záleží na typu exportu. Export vyrobených produktů by vytvořil místa, ale export surovin by jich vytvořil velmi málo. Export kapitálu nebo strojů pro zámořské podniky zabíjí práci v Americe.

Za druhé, máme to od autority vlastního přítele prezidenta Clintona, Roberta Reicha, že polovička všeho t.zv. obchodu U.S. jsou ve skutečnosti převody mezi korporacemi. Jinými slovy, mnohonárodní korporace pošle suroviny do zámoří, kde jsou zpracovány výrobky otrockou prací nebo prací dětí a nedospělců, a pak jsou tyto výrobky posílány zpět do Spojených států a na jiné trhy.

Politika demokratické strany, republikánské strany a obchodní politika americké vlády je tažena stejným motorem: mocnými mnohonárodními korporacemi, které se dívají na národy (státy) jako na zábranu a překážku. Tito ptáckové považují lidská práva a právo na slušný plat pro dělníky za nemístný nesmysl.

Podívejte se na situaci. Zapomeňme na "jalový pach", který rozprašují experti. Jak jeden skutečný učenec poznamenal s úšklebkem - jedno místo, kde není vztah mezi nízkým IQ a hospodářským a společenským postavením, je americká vysoká škola.

Jestli volný obchod přináší prosperitu a protekcionismus přináší bídu, tedy proč Japonsko, které je protekcionistické, je na tom hospodářsky mnohem lépe než Spojené státy, které jsou zemí volného trhu? Proč jsou Spojené státy dlužnickým a Japonsko státem věřitelským? Proč má Japonsko vysoký počet spořitelů a Spojené státy mají nízký počet těch, kteří ukládají své úspory? Proč je v Japonsku málo chudoby a málo zločinností a proč je ve Spojených státech mnoho chudoby a mnoha zločinů?

Jak vidíte, když srovnáte teorii se skutečností, teorie nesouhlasí. Japonci vědí, že celá společenská struktura země spočívá na plné zaměstnanosti za mzdu, která dovede uživit rodinu. Ta jedna věta shrnuje vůdčí princip ve všem, čeho Japonci hledí docílit v obchodu a hospodářství.

Avšak vůdčím principem ve Spojených státech v několika minulých desetiletích byly vysoké zisky mnohonárodních korporací. Bohužel, většina Američanů a většina amerických obchodů nejsou multinárodními korporacemi, a proto trpěli. Průměrné mzdy, obrácené v reálný příjem v Americe již přes deset let, stále klesají. Počet chudých lidí stoupl; zločinnost stoupla; veřejné podpory stouply. A co byste také očekávali, když práce, která by uživila rodinu, mizí?

Nová republikánská většina udělá svou první katastrofální chybu, když schválí zákonodárství pro GATT, jež podporuje Ginrich. Ten není, mimochodem řečeno, žádný konzervativce. Je to oportunist. A příležitost pro ctižádostivě a chamtivě je v uspokojování mnohonárodního establishmentu.

Zapomeňte na republikány a demokraty. Podporujte ty v kterékoli straně, kteří stojí při Americe a buďte proti těm v kterékoli straně, kteří jsou internacionalisté.

■ Česká republika

Na AIDS v ČR dosud zemřelo 42 osob.

Od roku 1985 do letošního října bylo v ČR zaregistrováno 202 HIV pozitivních (z toho 126 v Praze). Z 55 nakažených, u nichž byla choroba AIDS v rozvinutém stadiu, zemřel k dnešnému dni 41 muž a jedna žena. Statistiku zveřejnila Nadace pro život na tiskové konferenci uspořádané u příležitosti Mezinárodního dne AIDS, který připadá na 1. prosinec.

Z 28 nakažených žen bylo sedm gravidních, šest z nich je dnes již po porodu. Pět dětí se narodilo HIV negativních.

Pokud jde o způsob přenosu, v 58% se na něm podílí přenos homosexuální, 16,8% pacientů se nakazilo heterosexuální cestou, 6,9% tvoří příjemci krve, 8,4% hemofilici a 2% narkomani. U zbylých 7,4% nebyla cesta přenosu zjištěna.

■ Česká republika

Obviněný z vražd, mučení a podvodů se stýkal s politickou elitou ČR.

Z údajné přípravy dvou vražd, vydírání a mučení byl obviněn jedenačtyřicetiletý turecký podnikatel, ředitel společnosti Meridian MUDr. Yekta Uzunoglu, který vydal nejméně dvě knihy vysokým ústavním činitelům ČR. Podle informací TV Nova byl zatčen již v polovině září, ale policie to držela v tajnosti.

Uzunoglu měl údajně osobně mučit jednoho Turka a připravovat vraždu dvou českých podnikatelů. Po výslechu, který proběhl 29. listopadu, bylo obvinění rozšířeno o stamilionový hospodářský podvod. V souvislosti s tímto případem jsou vyšetřováni další tři turečtí občané. V pozadí případu může být podle informací Lidových novin i boj českých a tureckých firem o kontrakt přibližně za 200 milionů dolarů. Jde o dostavbu dvou bloků turecké elektrárny SOMA, kterou v 70. a 80. letech vybudoval Škoda-export.

Turecký podnikatel kurdského původu, který vystudoval před patnácti lety v Československu medicínu, vydal knihu Ekonomické perspektivy České republiky mimo jiné s články premiéra Václava Klause, ministra financí Ivana Kocárníka (oba Občanská demokratická strana) a ministra zemědělství Josefa Luxe (Křesťanská a demokratická unie - Československá strana lidová). Kniha dále obsahuje přípěvky bankéře Richarda Salzmann, Dušana Třísky a dalších hospodářských expertů. Sám Uzunoglu publikoval v brožurě článek Pohled na českou ekonomiku očima zahraničního podnikatele. Copyright knihy má mj. jeho firma Meridian, s.r.o. a vyšla za přispění nadace Betel. Ta, jak říká inzerát v knize, existuje "na podporu lékařství a sociální pomoci". Uzunoglu vydal také samostatnou knihu ministra hospodářství Karla Dyby (ODS). Obviněný se prý s výše jmenovanými politickými představiteli pravidelně scházel. Několikrát se také setkal s místopředsedou ODS Petrem Čermákem, který je manažerem strany odpovědným za sponzoring. Uzunoglu se s nimi seznámil v době, kdy vykonával funkci federálního ministra vnitra. Současný ministr vnitra Jan Ruml (ODS) také potvrdil, že obviněný udržoval dobré vztahy s bývalým českým disentem. "Já jsem se s nimi však nikdy osobně nesešel," uvedl Ruml.

Uzunoglu patří k nejlivnějším zahraničním obchodníkům v ČR, podniká také v Německu a ve Francii, obchoduje s Pakistánem a Kolumbií. Představitel českého disentu ho znají jako bojovníka za práva kurdského lidu.

V případě, že bude Uzunoglu shledán vinným z přípravy vražd, hrozí mu trest vězení až 15 let. Za trestný čin podvodu by mohl dostat až 12 let. Uvedl to šéf úřadu vyšetřování Prahy 5 Václav Kučera. Vyšetřování by podle něj mělo skončit do dvou měsíců.

Oznámení úmrtí

V hlubokém zármutku oznamujeme všem svým přátelům a známým smutnou zprávu, že zemřel můj drahý manžel, otec, dědeček, pradědeček, bratr a strýc, pan

LADDIE MAREK

obydlí Berwyn, Illinois.

Zemřel v pátek 9. prosince 1994 v 7:55 hodin ráno ve věku 88 let. Narozen byl v Horních Lukavicích v Čechách a v této zemi žil 67 roků. Byl členem Sokola Havlíček a CSA Fraternal Life.

Soukromý pohřeb drahého zesnulého se konal v sobotu 10. prosince 1994 z kaple pohřebního ústavu Švec a synové, 6227 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill. na Český národní hřbitov, kde pozůstatky zesnulého byly zpopelněny.

V zármutku zde zůstává:

Emily roz. Vanc, truchlící manželka; Linda Bednář, dcera; Frank Laddie Marek, syn; Charles J. Bednář, zeť; Adrienne Marek, snacha; Charles Laddie (Candyce C.) a Chad Lawrence Bednář, Kathryn L. (Peter) Huseman, Timothy F. a Peter F. (Katherine) Marek, vnoučata; Lawrence a Frank, pravnoučata; Stanley (zesn. Anežka) a zesnulí Jerry (Vlasta) Marek, bratři; zesnulé Emilly Trhlík a Mildred Pumper, sestry v Čechách, William G. (Virginia) Vance, švagr a švagrová; synovci, neteře a ostatní přátelé v Čechách

Další informace sdějí pohř. ústav Švec a synové, tel.: (708) 484-2050 nebo (312) 242-2027

Czechoslovak Daily Herald

DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935
Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Sundays only

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES

Sunday Only
(Nedělní pouze)
3 months \$25.00
6 months \$45.00
12 months \$75.00

CANADA (in US Dollars)

Sunday Only
(Nedělní pouze)
3 months \$30.00
6 months \$50.00
12 months \$90.00

Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články ztotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zasláné články. Zasláné rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS
in US Dollars
3 months \$40.00
6 months \$60.00
12 months \$110.00

SMUTNÉ, ALE NEVYHNUTELNÉ ROZHODNUTÍ

JIŘÍ TÁBORSKÝ

O věcech, které je třeba psát vážně, píše velmi nerad. Ještě obtížněji je mi psát o něčem, co působí přátelům smutek, bolest, zklamání. To všechno, kromě mnoha jiných neradostných pocitů, znamená pro lidi blízké našemu Hlasateli rozhodnutí ukončit tímto rokem vydávání Denního Hlasatele a pokračovat ve vydávání Hlasatele jen jako týdeníku. Spolupracovníci i mnozí čtenáři již dlouho věděli, že to za dané situace musí jednou přijít a mnoho z nich to vydavatelé již před drahným časem důrazně doporučovali. Vydavatel, pan Kučera, to samozřejmě věděl lépe než kdo jiný; oddal se ale dávno cele a bezvýhradně tomu, co považoval a stále považuje za svoji morální a vlasteneckou povinnost (a tato velká slova používám ve vážném smyslu poprvé v životě a bez jakékoliv rezervace) - pokračovat ve více než stoleté tradici českých a slovenských novin v Americe a nejstarších nepřetržitě vydávaných českých novin vůbec. A říci, že to dělal po ta dlouhá léta naprosto sebeobětavě, se ani nepřibližuje skutečnosti; celá jeho rodina věnovala Hlasateli všechn svůj čas, energii a finanční prostředky. Někteří si snad pomyslí, že je blázen. Možná. Ale kdyby v minulosti v českém a slovenském národu taková blázni nebyli, možná by se dnes už nemluvilo česky a slovensky. Možná, že taková blázni dělají historii. A Hlasatel je nepochybně významnou částí historie české emigrace a exilu. Možná, že i historie českého a slovenského národa.

A tak mě při té smutné příležitosti napadlo, že by všechno bylo možná poněkud radostnější, kdybychom my všichni byli také občas trochu blázni a třeba zaplatili včas předplatné a možná trochu navíc anebo získali několik nových odběratelů. Anebo kdyby ti, kteří mají předplacen Denní Hlasatel, napsali do redakce: "Milý Josefe, nevracej mi zbytek předplatného, použij to na zlepšení týdeníku."

Vydávání Hlasatele jen jako týdeníku bude finančně lépe zvládnutelné, poněvadž na Denní Hlasatel se značně doplácelo. Oblíbené sloupky a části na pokračování (jako např. Paměti gen. Gajdy) budou pokračovat v týdeníku a denní zprávy, které by prodlením pozbyly na aktuálnosti, budou omezeny ve prospěch komentářů a úvah. A redakce samozřejmě uvítá každý námět čtenářů k úpravě a obsahu nového týdenního formátu.

Věřím, že čtenáři Hlasatele pochopí nezbytnost rozhodnutí vydavatele a budou spokojeni s Hlasatelem jako týdeníkem.

BUDE VYCHÁZET JEN NEDĚLNÍ HLASATEL

Prof. Dr. Ing. Libor Brom

Vydavatel Hlasatele mi oznámil, že naše nejstarší národní noviny ve světě budou vycházet jen ve svém nedělním vydání a budou stát 75 dolarů. Denního Hlasatele prozatím nebude.

Vpravdě, očekával jsem tuto změnu. V naší době překotných změn všeho druhu a fiinanční nejistoty na všech stranách, opatrná vydavatelská politika je nevyhnutelná. Hlavně, aby Hlasatel přežil "postkomunistický" kvas naší doby, kdy státy se tak rozpadají, společnosti se tak přetvářejí a vytoužený klid není v dohledu.

Představme si toto: Hlasatel zastupoval v Americe zájmy Čechů a Slováků již v minulém století, pak za první světové války, světové hospodářské krize, druhé světové války, komunistické "studené" války a přes století nesčíslných federálních, státních a místních administrativ. Hlasatel bojoval pro Českoslováky za časů císařského Rakouska-Uherska, Masarykovy republiky, Háchova protektorátu, Benešovy národní fronty, Gottwaldovy "obrozené národní fronty" a v desíletích všech zločineckých režimů od Zápotockého až do Husáka. Hlasatel přežil všechny.

A Hlasatel bojuje dosud.

Hlasatel dosud stojí nekompromisně proti násilí a podvodům, páchaných na našich národech nyní i "sametovým" režimem komunistů, "exkomunistů" a kolaborantů v obou částech dnes už rozbité Československé republiky.

Hlasatel dosud hájí zájmy všech českých a slovenských exulantů, emigrantů a krajanů proti potměšilému pražskému panstvu, které jim odepírá zásluhy na zatlačení komunistů do dnešního sametového ústupu a které jim odepírá i návrat komunisty ukradeného majetku.

Hlasatel je dosud otevřenou tribunou nejrozličnějších politických směrů a filosofii - tribunou svobody, která zvítězí.

Modleme se a věrme, že v budoucnu Hlasatel zdolá všechny generační překážky a vykoná svou národní povinnost.

Proto jej budeme jako čtenáři i dopisovatelé podporovat!

☉známení úmrtí

Oznamujeme svým přátelům a známým smutnou zprávu,
že nám zemřela naše milá dcera,
maminka, tchyně, sestra, babička a prababička, paní

Mildred McMullin-Simers

manželka po zemřelém Kenneth Simers
bývalá manželka Harolda McMullin
obydlí San Francisco, CA; dříve Berwyn, IL

Zemřela 6. prosince v San Francisku ve věku 77 let.
Narozena byla 2. března 1917.

Pohřeb drahé zesnulé se bude konat v pátek
16. prosince 1994 ve 2 hodiny odpoledne ve Forest Glenn
Chapter, pohřební ústav Zidek & Son, 5265 North
Elston Ave., Chicago, IL a odtud na Český
národní hřbitov.

V zármutku zde zůstávají:

Barbra (James) Blair, dcera; Robert (Cathy) McMullin, syn;
9 vnoučat a 10 pravnoučat; Emily Dam, roz. Havelka, matka;
Milton (Mildred) Dahm, bratr

Návštěvní hodiny v pátek 16. prosince od 12 do 2 PM
Další informace na tel. čísle: (312) 777-2552

☉známení úmrtí

Oznamuji všem přátelům a známým smutnou zprávu,
že náhle tragicky zemřela moje drahá manželka, paní

Dana Stolariková

rozená Šustková,
obydlí Berwyn, Illinois

Zemřela 6. prosince 1994 ve věku 52 let.
Narozena byla 5. května 1942 v Československu
a v USA žila 31 roků.

Byla členkou Ústředny moravských spolků
a kostela Panny Marie Svatohorské. Podílela se na organizaci
mnoha kulturních krajaňských akcí.

Rozloučení s drahou zesnulou se bude konat
v pátek 16. prosince 1994, návštěvní hodiny jsou od 3 do
9 hodin večer, hlavní obřad bude v 7 hodin večer
v pohřebním ústavu Nosek Funeral Home,
6716 West 16th Street, Berwyn, IL.

Mše svatá bude v sobotu 17. prosince
v 9:30 AM v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru
a pochována bude na hřbitově Woodlawn.

Pozůstalí:

Simon Stolarik, manžel
Antonie Šustková, matka
Vlasta (Thomas) Meijerink, sestra
Antonín Šustek, Zdeněk Šustek, bratři
Richard, synovec; Ernie Melichar a
Emil Zemánek, bratrancei.

Další informace Nosek Funeral Home, tel. 484-7415

založen?

Hlavním teoretikem volného obchodu byl David Ricardo, britský ekonom 19. století, který věřil ve 2 související koncepty: specializaci a srovnatelné výhody. Podle něj by se každý národ měl specializovat na ty činnosti, v nichž vyniká, čímž by získal výhodu vůči jiným národům. Národ by tudíž měl zúžit své ohnisko činností, zrušit určitý druh průmyslu a vyvinout takovou činnost, v níž vyniká. Z toho by vyplynulo, že by mezinárodní obchod rostl tou měrou, jakou by národy exportovaly své přebytky a importovaly to, co samy přestaly vyrábět, čímž by vzrostla výkonnost a produktivita a zvýšila se prosperita. Tyto ideje bohužel v dnešním světě neplatí.

Proč?

Za posledních několik let vstoupilo do světové ekonomiky na 4 biliony lidí. Jsou to národy Číny, Indie, Vietnamu, Bangladéše a zemí, jež byly součástí Sovětského svazu.

Tyto populace rostou rychle. Předpokládá se, že za 35 let vzrostou na 6.5 bil. Mají vysokou nezaměstnanost a ti, kteří práci najdou, budou pracovat za zlomek mzdy, jež si vydělá dělník ve vyspělém státě. Tak na př. 47 Vietnamců nebo 47 Filipínců lze zaměstnat za částku 1 Francouze.

Až donedávna byly tyto 4 biliony odděleny od naší ekonomie v důsledku svých politických systémů, komunismu nebo socialismu, a z důvodů nedostatečné technologie a kapitálu. Dnes se toto vše změnilo. Politické systémy se proměnily a technologii lze kdekoli na světě přenést pomocí mikro-chips a kapitál lze volně investovat kdekoli na světě, za předpokládaného nejvyššího zisku.

Princip globálního volného obchodu je ve faktu, že cokoli lze vyrábět kdekoli a prodat jinde. To znamená, že tito noví partneři ve světové ekonomice jsou v přímé konkurenci s pracovními silami vyvinutých zemí. Stali se součástí téhož globálního pracovního trhu. Tím se naše ekonomika musí podřídit zcela novému typu konkurence. **Vezměte 2 podniky. Jeden ve Vietnamu a druhý ve vyvinuté zemi. Oba vyrábějí týž produkt, určený pro stejný trh ve Francii či USA. Oba používají téže technologie a mají stejný přístup k mezinárodnímu kapitálu. Jediný rozdíl mezi nimi je ten, že vietnamský podnik může zaměstnat 47 lidí za cenu jediného Francouze. Není třeba být geniem, aby každý pochopil kdo bude v této soutěži vítězem. Ve Francii stejně jako ve většině vyspělých zemí podnik platí zaměstnancům včetně sociálních dávek částku rovnající se 30% objemu výroby. Jestliže se firma rozhodne ponechat ve Francii jen ústředí a prodejní oddělení a přemístit výrobu do oblasti s nižšími platy, ušetří tím 20% výrobních nákladů. Firma s obratem 500 milionů si tak zvýší zisk o 100 mil. za rok. Když naopak ponechá výrobu ve Francii, nebude schopna konkurovat importu s nízkými náklady a zkrachuje.**

Je určitě chybné přijmout ekonomickou politiku, při níž zbohatnete, jestliže vyloučíte své vlastní pracovní síly a přenesete výrobu jinam. Budete-li zaměstnávat své vlastní lidi, skončíte v bankrotu.

Ale firmy, které se přesunují jinam, jsou většinou ty s velkým počtem zaměstnanců. Určitě si v budoucnosti vytvoří kompenzující džob ve vyspělých zemích v průmyslových oblastech.

Vysloveně technická průmyslová odvětví mohou samozřejmě prosperovat i za těchto okolností. Jsou totiž plně automatizované a tudíž zaměstnávají málo lidí. Takže pracovní prvek je nepatrný ve srovnání s celkovým nákladem výrobků. Zato však fakt, že zaměstnávají malý počet znamená, že nejsou schopni zaměstnat jich víc. Jakmile k tomu budou nuceni, půjdou též jinam. Tak na př. IBM přesunuje svou výrobu zisky z Ameriky a Evropy do zemí s nízkými platy (cit. z Wall Street J.). IBM plánuje vytvořit svůj nový podnik jakožto společný útvar s dosud neurčeným asijským partnerem a zaměstnat nikoliv pracovníky IBM, což by bylo snadnější, ale přesunout se do ještě levnější sféry, takže přesun do Asie by znamenal snížení zisku na polovinu. Pan Zachau z IBM připustil, že uvedený přesun sníží výrobu vzhledem ke konkurenci. Také Boeing prohlásil, že část své výroby umístí v Číně. Ve Francii tvrdí propagátoři volného obchodu, že export těchto vysoce technických produktů, jak rychlovlaků, letadel a satelitů vytvoří širokou škálu pracovních sil. Tak tomu ale bohužel není. Nedávná smlouva o prodeji francouzských rychlovlaků za 2,100.000 do Jižní Koreje měla za následek, že ve Francii zůstalo jen 800 volných pracovních míst, 535 pro hlavního dodavatele a zbytek pro subdodavatele. Většinu prací budou v Koreji provádět asijské firmy s asijskými pracovními silami. A navíc v důsledku přesunu technologie do Jižní Koreje bude za několik let Asie nakupovat rychlovlaků přímo v Jižní Koreji a obejde se bez Francie. Pokud jde o letadla a satelity, počet zaměstnanců v těchto oborech soustavně klesá. Mezi lety 1987 a 1992 klesl počet z 123,000 na 111,000 a v době co nejbližší to bude 102,000.

Mluvíme-li o vyrovnaném obchodu, máme na mysli pouze finanční aspekt, což je velký omyl. Vyvezeme-li zboží za 1 bilion a importujeme produkt v téže výši, domníváme se, že náš trh je v rovnováze. Hodnota našeho exportu se rovná importu.

Taková analýza však nutně vede ke klamným závěrům. Naše

exportní výrobky nesmí vyžadovat velký pracovní náklad. Jinak by nemohly konkurovat s výrobky pořízenými v zemích s nízkými platy. Počet pracovníků zaměstnaných při výrobě vysoce technologických výrobků ve vyspělých zemích by mohl být pod 1,000. Zatímco počet lidí v oblastech s nízkými platy, kde se vyrábějí věci, jež my dovážíme, by musel být o desetitisíce lidí vyšší, protože nejde o vysoce technické produkty, ale o výrobky na normální úrovni zaměstnanosti. Takže náš obchod by byl sice v rovnováze finanční, ale prozkoumáme-li čísla, zjistíme obrovskou nevyrovnanost v rámci nezaměstnanosti. Tímto způsobem exportujeme práci a importujeme nezaměstnanost. Mnozí se však domnívají, že růstem průmyslu služeb vykompenzujeme pracovní místa ztracená při výrobě.

Obávám se, že i v průmyslu služeb dojde k podstatnému přesunu zaměstnanosti do nízkoplatových oblastí. Přes satelity lze dnes být v neustálém styku s odděleními nejbližšími firmami.

Znamená to, že firmy zaměstnávající velké množství domácích oddělení mají možnost je uzavřít a přenést je do nízkoplatových sfér. Swissair přesunul nedávno podstatnou část svých účetních oddělení do Indie.

Ovšem určité služby jako na př. zdravotnictví a školství nelze převést za oceán.

Národní hospodářství je rozděleno na dva široké segmenty, z nichž jeden produkuje bohatství a druhý ho využívá. To však neznamená, že druhý je méněcenný. Zahrnuje totiž životní činnosti jako zdraví a vzdělání. Není však možno zredukovat část produkující bohatství a očekávat, že bude financovat druhou část, jež s ní disponuje. Než vydáte musíte vydělat.

Předpokládám, že výměnná hodnota peněz má podstatný vliv na možnost konkurence.

Jistě. Když Ricardo kalkuloval srovnávané výhody, dělal to v hodnotě peněz. Stojí-li výrobek X franků ve Francii a X dolarů v US, stačí proměnit dolary na franky v příslušném výměnném kursu, abychom zjistili, kde je výhoda. Neboli, zda výrobek je levnější ve Francii nebo ve Spojených státech, v Ricardově terminologii, který národ má srovnatelnou výhodu.

Takovou kalkulaci lze brutálně zdeformovat, jestliže dojde k devalvaci nebo revalvaci jedné z měn. R. 1981 dolar stál 4,25 Fr., r. 1985 stál 10 Fr.

Ale r. 1992 klesl a stál jen 4,8 Fr. To je jen úvaha o proměnlivosti peněz, t.j. hodnoty franku a dolaru. Avšak podle Ricarda, by se měl každý specializovat na ty výrobky, jež dokáže vyrábět levněji a tudíž má srovnatelnou výhodu.

Jestliže se sledují tyto ukazatelé, musela by se v r. 1985 zrušit průmyslová odvětví na něž se Spojené státy koncentrovaly v r. 1981. A důvod k tomu by byl, že srovnávací výhoda by se byla vypafila z čistě finančních důvodů. Pak, když dolar znovu klesl, tato teorie by byla vyžadovala, aby zmíněný průmysl byl znovu obnoven v r. 1992. Tohle všechno je zřejmý nesmysl. Jak lze obětovat a znovu vzkráslit průmyslová odvětví jen proto, aby byla v souladu s fluktuací výměnných hodnot?

Ti, kdo věří v globální obchod zřejmě zavrhnou Vaše argumenty. Chci Vám předložit jejich námítky. Především cituji studii již vydanou OECD a Světová banka, kde se praví, že aplikací návrhu GATT se ročně zvýší světový příjem o 213 bilionů. Jak můžeme takový růst odmítnout?

Jestliže studujete fakta, zjistíte, že k předpovídanému růstu dojde snad za 10 let. 213 bilionů dolarů (213.000.000.000) je obrovská částka, ale k určení jejího významu je třeba ji srovnat s GNP. Navíc označil generální tajemník OECD tuto zprávu jako "vysoce teoretickou".

Podle další námítky budou za podmínek globálního volného trhu kupující zvýhodněni možností nakupovat importované zboží z oblastí nízkých cen.

Zákazníci jsou nejen ti, kdo nakupují zboží, ale stejní lidé, kteří vydělávají práci a tudíž platí daně. Jako spotřebitelé by jistě mohli nakupovat jiné produkty laciněji, přestože když NIKE přeložil své továrny z USA do Asie, cena bot neklesla. Zvýšil se výnos, ale faktická cena zdánlivě levnějšího zboží bude ztráta pracovních míst, nižší plat za práci a vyšší daně, jež by hradily sociální náklady na nezaměstnanost. Spotřebitelé jsou rovněž občané, z nichž mnozí žijí ve městech. Jak bude růst nezaměstnanost a zvyšovat se chudoba, budou města čím dál tím nestabilnější. To znamená, že výhody levných importovaných produktů budou těžce znevaženy z toho vyplývajících sociálních a hospodářských nákladů.

Kdo bude mít zisk a kdo bude mít škodu v systému volného globálního trhu?

Poškození budou ovšem ti, kteří ztratí práci v důsledku výroby přenesené ze země. Budou to i ti, kdo ztratí práci, protože jejich firmy zůstanou v zemi ale nebudou schopny konkurovat levnějším zahranič-

ním produktům. Rovněž ti, kdo budou vydělávat méně v důsledku posunu vyrovnání hodnoty zboží. Naopak získají ti, kdo mohou mít užitek z nevyčerpatelného zdroje velmi levných pracovních sil, t.j. firmy, je přenesly do oblastí levných pracovních sil.

Firmy, jež získají vyplácením nižších mezd doma a ty, jež jsou schopny investovat kapitál mimo svou zem a které proto budou dostávat vyšší dividendy v důsledku nízkých pracovních nákladů. Ale budou jako vítězi v pokeru na Titanicu. Rány, jež zasadí svým společnostem budou příliš hluboké než aby byly přijatelné bez brutálních následků.

Nemají rozvinuté země morální odpovědnost otevřít své trhy 'třetímu světu'?

Chci zde citovat výrok Hermana Daly a Roberta Goodlanda zveřejněný Světovou bankou:

"Jestliže prozíravou politikou nebo čistou náhodou stát dokázal kontrolovat svůj populační růst, dát sociální pojištění, vysoké platy, přijatelné pracovní hodiny a další výhody pro pracující třídu (t.j. většinu občanů), měl by dovolit, aby všechny tyto výhody byly sníženy na světový průměr v důsledku neregulovaného obchodu? Vyrovnání mezd hluboko klesne v důsledku rychlého růstu nedostatečně zaměstnaného obyvatelstva 'třetího světa'."

Ale aplikace GATT způsobí velkou tragédii v samotném 'třetím světě'. Moderní národohospodáři věří, že efektivní zemědělství může vyprodukovat maximální množství potravy za minimální ceny při nejmenším počtu lidí. To je nesprávná kalkulace dokonce i v čistě matematických parametrech.

Předpokládá se, že stále ještě 3.1 bilionu lidí žije z užitku země. Jestliže GATT dokáže, aby se této produktivity dosáhlo ve světovém měřítku intenzivním hospodářstvím jako na př. v Kanadě nebo Austrálii, pak lze snadno spočítat, že takové 2 biliony lidí se stanou zbytečnými. Ti se přesídlí do městských slums. Ale velká část těchto uprchlíků GATT bude nucena emigrovat. Právě teď, kdy zodpovídám tyto otázky, je svět znepokojen událostmi v Rwandě, kde 2 miliony uprchlíků byly vyhnány do sousedních států, a kde Haitianci hledají útočiště ve Spojených státech. Ale jakmile GATT uspěje, tyto masové pohyby uprchlíků se zvýší 1.000 krát, protože jsme hluboce a tragicky destabilizovali světovou populaci.

Někdo namítne, že problém zaměstnanosti v Evropě a zvláště ve Francii není GATT, ale výsledek starých nemocí v bezkonkurenčních, nepružných a hýčkaných společenských systémech. Stát založený na dobročinnosti ztratil kontrolu. Sociální náklady odrazují tvorbu nových zaměstnání. Vysoké náklady vlády a zdaňování škrtí ekonomii. Státní intervence je brzdou, korporáční bloky jsou v cestě ozdravných akcí. Není to pravda?

Tak je tomu jen částečně. A tyto nemoci se musí drasticky léčit. Ale i když léčba bude úspěšná, nevyřeší popsané problémy. Dejme tomu, že na př. Francie by byla schopna snížit náraz sociální výlohy a daně a tím snížit pracovní náklady o 33%. Znamenalo by to jen, že místo aby zaměstnávala 47 Vietnamců nebo 47 Filipínců za 1 Francouze, mohla by jich zaměstnat jen 31. Je třeba vzpomenout, že za posledních 20 let zaznamenala Francie podivuhodný ekonomický růst. Její GNP (národní důchod) vzrostl o 80%. A přesto v téměř období nezaměstnanost se zvýšila ze 420.000 na 5,1 milionu (oficiální číslo je 3,3 mil.), ale vlastní čísla vlády ukazují, že jisté kategorie zahrnující 1,8 mil. lidí byly opomenuty a musí být připočteny). 5,1 milionu nezaměstnaných ve Francii se rovná 25 mil. v USA. K této situaci došlo, když Francie otevřela brány volnému světovému trhu. Jak můžeme přijmout systém, kdy se nezaměstnanost zvýšila z 420.000 na 5,1 mil. v době, kdy hospodářství vzrostlo o 80%.

Je třeba rozumět, že tu nemluvíme o normální konkurenci mezi národy. Ty 4 biliony lidí které se teď podílejí na světovém hospodářství byly až dosud částí zcela jiné společnosti, ve skutečnosti, jiného světa. Je absurdní domnívat se, že můžeme náhle vytvořit oblast volného globálního trhu na př. s Čínou bez obrovských změn, jejichž důsledky nemůžeme předvídat.

Co tedy doporučujete?

Musíme zavrhnout koncept globálního volného obchodu a nahradit jej regionálním volným obchodem. To ovšem neznamená, že uzavřeme určité oblasti, aby neobchodovaly se zbytkem světa. Znamená to, že každá oblast má možnost, aby uzavřela bilaterální smlouvu s jinými oblastmi, je-li to k oboustrannému prospěchu. Nesmíme otevřít své trhy kterémukoli a každému výrobku bez ohledu, zda to slouží či neslouží naší ekonomii, poruší naši zaměstnanost a destabilizuje naši společnost.

Jaké máte další doporučení?

Naprosto odmítám koncept specializace. Potřebujeme naopak diverzní ekonomii. Jen ona umožní našemu obyvatelstvu, aby se produktivně podílelo na naší společnosti. Specializace nevyhnutelně vede ke chronické nezaměstnanosti a nižším platům. Růst národního důchodu problém nevyřeší. Obvykle vytváří hůře placená místa na

poloviční úvazek.

V Británii máte potíže přesvědčit obyvatelstvo o těchto myšlenkách. Mají dlouhou tradici bezpodmínečné důvěry ve volný trh.

Tato jejich víra se datuje od 19. století. V té době se v Británii zrodila průmyslová revoluce. Průmysloví baroni, jejichž moc rostla současně s expanzí britského průmyslu potřebovali mohutnou a levnou pracovní sílu pro své továrny. Věděli, že s dovozem levných potravin z kolonií britské farmy by nemohly soutěžit. To by znamenalo exodus z farm do měst. V té době žilo 80% obyvatel mimo města. Jakmile farmáři, kteří ztratili obživu na farmách, přijdou do měst, budou moci být zaměstnaní v továrnách, protože levné potraviny se dovezou z kolonií. Navíc peníze, které odešly z Británie na nákup koloniálního zboží, se v Británii recyklovaly na nákup vyrobených produktů. V té době měla Británie jakýsi monopol tovární výroby.

Dnes je situace přesně opačná. Nejenže 1.1% pracuje v zemědělství, namísto poptávky po pracovních silách ve městech je tam chronická nezaměstnanost. A peníze, jenž jdou na dovoz, se už nevracejí do Británie na nákup průmyslového zboží. Jdou do Japonska nebo Koreje nebo kamkoli jinam. Takže Británie má dnes deficit prakticky v každém odvětví továrních výrobků. A přestože řada velkých firem má dobré zisky, 25% domácností a každé 3. dítě žije v chudobě. Jedním z největších klamů některých vedoucích národohospodářství je předpoklad, že fondy odcházející ze země se budou automaticky recyklovat. Dále, že kapitál, který ze země odejde, se musí vrátit formou vnitřní kapitálové investice. To je ovšem naivní myšlenka. Jakmile fondy opustí zem, příjemcům zůstává na vůli, kde je investují. A to bude tam, kde z nich budou mít nejvyšší užitek. Rozhodně je neinvestují ve společnostech, jež ekonomicky krvácejí.

Musí být pravděpodobné, že systém, který platí pro jeden druh okolností, neplatí nutně tam, kde se okolnosti změnily o 180 stupňů. Lze doufat, že to přiměje britskou hospodářskou elitu, aby přezkoumala svou hospodářskou doktrínu s otevřenými očima. Zdá se, že jsme zapomněli na vlastní účel hospodářství. Nynější britská vláda je hrdá na fakt, že pracovní síla je levnější v Británii než jinde v Evropě. Ale zdá se, že jste nepochopili, že v systému globálního trhu britská konkurence už nebude v Evropě, ale v zemích nízkého standardu. A ve srovnání s pracovními podmínkami těchto zemí zůstane pracovní síla Británie v nepříznivém poměru, ať už se vláda rozhodne ožebračit vlastní lidi sebevíc.

Ve dnech slávy USA Henry Ford prohlásil, že chce platit vysoké mzdy svým zaměstnancům, aby se stali jeho zákazníci a mohli si koupit jeho vozy. Dnes se pyšíme faktem, že platíme nízké mzdy. Zapomněli jsme, že hospodářství je nástroj, který má sloužit potřebám společnosti a ne naopak. Konečným cílem ekonomiky je vytváření prosperity a stability.

Co rozumíte stabilitou?

To neznamená zkosnatění nebo postoj na místě. Stabilní společnost může provést nutně změny bez sociálních otřesů. Stabilní společnost může mít prospěch ze zodpovědného ekonomického růstu, aniž by se zničila.

SPOTLIGHT, 14. listopadu 1994

■ Česká republika

Koncern Volkswagen, sídlící v německém Wolfsburgu, schválil 25. listopadu dodatek ke smlouvě z roku 1991. Tím potvrdil, že je ochoten investovat do mladoboleslavské automobilky dohodnuté částky. Tento dodatek musí ještě

schválit do 14. prosince vláda a teprve pak začne platit. Koncernová dozorčí rada VW, který sdružuje značky VW, Audi, Seat a Škoda, také podpořila generálního ředitele koncernu Ferdinanda Piecha a jeho úsporná opatření.

zprávy podle "CAROLINA"

ZLEVNĚNÉ CENY DO EVROPY:

- PRAHA - BRATISLAVA..... \$529.00
- VÍDEŇ..... \$579.00
- FRANKFURT..... \$499.00
- MNICHOV..... \$499.00
- Pro návštěvnky z České a Slovenské republiky..... \$579.00

— Zájezd na MILWAUKEE FOLK FAIR v neděli 20. listopadu - odjezd v 9:30 A.M., návrat 8:30 P.M.

— Zájezd autobusem do největšího nákupního střediska v USA, MALL OF AMERICA, v Bloomington, Minnesota - 3.-4. prosince, přenocování v Hampton Inn.

— Velký zájezd na HAVAJSKÉ OSTROVY, odlet 15. ledna, návrat 28. ledna, 13 nocí v prvotřídních hotelích.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BIRWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

JOSEF KAJETÁN TYL

Kusy mého srdce

NÁRODU ČESKÉMU
OBĚTUJE SE VŠÍ LÁSKOU
A S VEŠKERÝM SNAŽENÍM SVÝM
ODDANÝ SPISOVATEL

Pokračování z min. čísla

„Matko, nečiň mi křivdu. Já na tebe pamatoval... ale otec nedal k srdci svému přistoupit.“

„Nu, tedy nedal — já ho neomlouvám — starými lidem se musí ledaco prominout; ale nyní dá k sobě přistoupit, když se jako syn přiblížíš!“

„Matko! — co to požaduješ?“ lekal se Podhajský.

„Abys jel se mnou domů,“ řekla matka svým nejmírnějším hlasem a vztáhla po něm ruku.

On ji uchopil, sklonil se k ní, tiskl na ni tváře své a řekl úpěnlivě: „Já nemohu!“

„Že nemůžeš?“ ptala se matka se srdcem tlukoucím.

„Ty žádáš mou smrt!“

„Umučený Spasiteli!“ zděsila se mlující žena, a vstávajíc od stolu, spínala ruce. — „Já... tvou smrt! Nešťastné dítě... Bůh ti odpusť nerozumné slovo... já tvou smrt!“

„Matko!“ prosil Podhajský.

„To je tedy cíl a konec lásky mé?“ mluvila žena dále hlasem se třesoucím. „Tak mi tedy rozumělo dítě mé?... O jdi tedy jdi — a poslechni svou moudrou hlavu — nedbej na matku! Nedbej na to, budu-li se trápit — budu-li si dělat nezasloužené výčitky, že jsem dítě své nevychovala, jak sám Bůh poručil: aby ctilo otce i matku svou. Na mém hrobě můžeš pak...“

„Ustaň, ustaň, matko — a nerozdírej mi srdce novou žalostí!“

„Ale nemysli, že tak snadno synovské povinnosti se sebou odhodíš! Já se neřemu od tebe! Odstrkuj mě, odháněj a zapírej mě — já tě budu jako stín provázet — budu jako duch klatby kroky tvé střežiti a denně ti blednoucí tváře své ukazovati. Já slíbila otci, že tě přivedu nazpět, i dostojím tomuto slovu svému — anebo zahynu!“

„Ne, ne — ty nezahyneš!“ zvolal Podhajský v zimničném zanícení — „ale já nevidím žádného vysvobození.“

„O pošetilče!“ mluvila matka dále. — „To je tedy ta tvoje láska ke mně — a ta vychválená k vlasti, že se bojí v zápas jíti s otcem? To je hlubokost a pevnost její, že se bojí člověka přesvědčiti, kterýž tě z celé duše miluje, třebaš i srdce své do tvrdé slupiny ukrýval a hlavu svou podle tvé míry ukloniti neuměl? Jdi — jdi, bázlivče! Tys nemiloval a nemiluješ ani matku, ani vlast: sic bys kvůli nim rád něco snesl, a tímto snešením i ve své lásce se otužil.“

Nastalo pomlčení. Antonín ukrýval dlaněmi tváře své. Matka tiše plakala.

Tu se přiblížila Růžena k Antonínovi, pojala ho za ruku a položila ji mezi sepnuté ruce své na prsa svá. V očích se jí leskly dvě drahé perle.

„Antoníne,“ jala se mluvití nejistým, ale nesmírně dojemným hlasem, „poslechni matku! Pojed s námi domů. Vždyť pak i nemůžeš nic jiného učinit! Či bys mohl na nás tak zapomenout, že bys neměl té nejmenší starosti, jací budou příští dnové naši?“

„Antoníne!“ zvolala nyní Podhajská, plamenem veliké lásky své nanovo uchváčena... „Antoníne, ty necháváš i dívku nadarmo k sobě mluvití, kterou jsi navždy ve svém srdci chováš — s kterou jsi radostí a žalostí tohoto světa sdíletí slíbil? Synu — synu! Což mám opravdu nad tvým srdcem zoufatí? Cožpak je to věru něco tak těžkého učiniti matku a otce a dívku svou šťastnými?“

„Mou krev — můj život — mou blaženost pro tebe, matko moje!“ zvolal Podhajský — „ale vůle otcova požaduje ode mne ještě víc! Ona chce zničití bytost mou...“

„To není pravda — tomu nevěř! Žalostí a hněvem byla přeplněna duše jeho. On si nevěděl jiné pomoci, jak by tě ze zkázy vytrhnul... on to myslel dobře, já to vím jistěji nežli on sám, a věřím na to tak pevně, jako jsem věřila, že tebe nazpět přivedu. Čili jsem se v tobě zklamala?... Synu, synu! Cožpak již ani tolik důvěry k své matce nechováš, abys ji uposlechl a přesvědčen byl, že jenom na tvé štěstí myslí — a že by tě k ničemu nenutila — a o nic neprosila, kdyby nevěděla, že je to štěstí tvé?“

„O já vím — já vím! Ty jsi byla odjakživa anděl milosti,

kterýž mě zlatými perutěmi ochvíval; — dech tvůj a myšlenka tvá je láska mateřská... jakž bych ti nemohl důvěřovati? Ale nemůže se i láska tvoje mejliti? — nebo nemůže mi jiné cesty vykázati nežli tu k domovu?“

„A kdež by čekala na syna lepší cesta, nežli je ona k domu otcovskému? Kde postojíš tak jistě jako před očima otce a matky své? O pojd, pojd — nevaluj na sebe hřích, že tě matka nadarmo prosila.“

„A můj nový život — moje nynější smejšlení, ježto mám otci v obět přinéstí a mimo sebe pustit jako lehké ranní sny... co bude z toho, matko má?! Či budeš pokojně a utěšeně na to hledětí, když mě vůle otcova jako nedospělého chlapce sevře a ztrýzní, záměry moje zkaží —“

„To neučiní, Antoníne. Já se ti zaručím svou mateřskou láskou, že se celá obloha domácnosti naší vyjasní, když se povolným — když se synem ukážeš. Není ti toto rukojemství dosti veliké?“

„O je, je veliké!“ volal Podhajský vroucně a líbal ruce matčiny... ale tváře jeho bledly.

„Anebo myslíš, Antoníne, že pranic u otce nezmohu? Ze nedovedu svou vůli a svůj zámysl provéstí?“

„Vím, vím! — a odevzdávám se do rukou tvých. Čiň tedy se mnou, co se ti líbí a co láska tvoje za dobré uzná!“

S... ji vrhnul okolo krku... a potrv... v dlouhém a vřelém objetí. — Růžena se blaženě usmívala.

Zas vidím vás, otcovské luby,
A vás, pahorky zelené,
Vás, klasení zlatým krytá pruby,
Vás, lípy v doleci milené!

• JINÝM NÁVSTAVAT
O V. J. PICKA

Nepokojně přecházela opět Emilie po svém pokoji. Před půl hodinou odešel od ní Podhajský s matkou a Růženou.

Živá, cituplná, obrazivá divadelní rekyně, kteráž celému světu neohroženě do tváří hleděla a žádného soudu se neštítla — tato podivná ženština nemohla nyní obraz prosté ženy z mysli zbýti, a v duši jí zaznívaly ještě poslední slova její.

Paní Kateřina si dala říci a navštívila dívku, jejíž bytost pochopiti nemohla. I zděsila se takořka jejího pohledu. Byla něco prajiného očekávala, nežli se jí ve spanilé, půvabné a elegantní dámě zjevilo. I začala jí v duchu již odprošovati. Šťastná žena byla by na to přísahu složila, že pod takovýmto zevnějškem nic... takového včezeti nemůže, čeho se byla na počátku obávala.

I Emilie byla prostou, ale jemnocitou ženou dojatá. Pudilo ji to k ní jako k vlastní matce, kterouž arci již dávno — dávno byla pohřbila. A srdce její otevřelo se před ní jako drahá pokladnice, v nížto se diamanty a rubíny blýskaly — otevřelo se před ní jako divů plná obloha, na nížto se měsíc, slunce a hvězdy honily — otevřelo se před ní jako stará, vzácná kniha, kde se báchorky o zaklenných kněžnách, nábožné žalmy a veselé písně střídaly.

Podhajská tušila velikou vnitřní cenu její, ale přece potřásala starostlivě hlavou, a tisknouc jí ruku pravila: „Já bych tě nebezpečné hry nechala, a vrátila se do světa ženského.“

Tato slova zněla nyní Emilii v celé duši a naplňovala ji teskností. Byl to hlas tajemný. Dívka nemohla říci, proč by se jí strachovati, proč by se jí děsiti měla.

Vtom se dávaly návštěvy opovídat — a v okamžení nato vešli Antonínovi přátelé. Emilie na ně čekala.

V okamžení sletěl všechen mráček s čela jejího. Dáma nejoutlejšího tónu a přítelka otevřeného srdce vítala mladé muže.

„Pánové, já vás dala volati, zdali byste se mnou malé dobrodružství podniknouti nechtěli.“

„Běží-li přitom o krk — můj vám stojí k službám,“ nabízel se známý šedokabátník.

„Takovéto nebezpečí přitom není — ačkoli jistit nemohu, zdali nás někde škaredá tvář nepotká. Slyšte! Dnes nám odjede Podhajský. Jeho matka nám ho odvádí, aby ho s otcem smířila. My jsme dílem také příčina, že se na syna rozhněval; — tu mi napadlo, zdaž by nebylo slušno, abychme také něčím k obecnému smíření přispěli a domácí krásnou slavnost nějak oslaviti pomohli.“

„To by bylo arci famózní!“ radoval se outlý přítel. „Ale jak?“

„Abychme za Podhajským vyjeli, a brzce za ním na otcovský dvorec vrazili. Tu přijdeme právě mezi rozjitřené afekty a budeme moci nejsnadněji celou věc k dobrému konci otočit.“

„Já jsem při tom! — Já také!“ ozvali se přátelé — a nežli uběhlo čtvrt hodiny, začali se na improvizovanou cestu chystati. Slibovali si veliké rozkoše a chytli se podivného návrhu se vši chutí...

Starý ekonom neměl mezitím ovšem ani zdání o všelikých náběhách a outociích, které se na srdce jeho strojily. Nyní nebyl ani v stavu na svět pomyslit. Bylat se s ním v tom krát-

JOSEF KAJETÁN TYL

Kusy mého ...

kém čase hrozná změna udála.

Zdalo se mu, že je na poušti. A také na ní skutečně byl. Domáci čeleď se mu vyhýbala, on se štilil čeledi; ona to činila z bázně, tento ze studu. Projímal ho chvílemi hlas, že se byl přenáhliil... a to mu nemohl až posud nikdo vyčítat. Plamenně to nyní cítil, že tu krom hrudy a prsti ještě něco je, nač byl srdce své upoutal, třebaš to i pověditi neuměl nebo to časem ukryval — a to byla žena jeho... Růženka... a Antonín.

Ano, on ho miloval! S blahým trnutím uváděl si na mysl postavu ušlechtilého jinocha... ale srdce jeho bouřilo dvojitým hněvem, když si na jeho vzdory vzpomenu. S plamennou touhou čekal, jakou zprávu od manželky dostane, proklínal ranhojiče, proklínal Antonínovy přátele — doufal, že se manželčina slova vyplnění... jednou chvílí se třásl, druhou zuřil, třetí by byl szel.

Plesavé vzkřiknutí vyrvalo se muži přirozenému z prsou, když náhle domácí kočárek na nádvoří vjel a Růžena s něho skočila. I chtěl jí běžet naproti — ale nohy pod ním klesaly... a pak chtěl zase na přísného otce hrát. Ale tato vůle jeho se brzy rozplaskla; — vždyť viděl jenom Růženu slízení!

„Kde zůstala Kateřina?“ ptal se vstupující dívky.

„Dobrého zdraví, tatínku,“ odpovídala tato, lehounkým kročejem k němu letíc a ruku i usta mu libajíc. Zdálal se býti jako novým životem nadchnutá. — „Pěkné pozdravení od matinky...“

„Ale kde je? kdes ji nechala?“ skočil jí Podhajský do řeči... „Pověsila se na tolo proklatého nezdrávníka...?“

„Ne, ne — neklej, nehorši se, tatínku,“ prosila Růžena, outlou ručinkou usta mu zacpávajíc. „Nic zlého o našem Antonínovi — sice ti nepovím, co ti matka vzkazuje.“

„Zbláznila jsi se?“

„O, proč ne? Rozkoší se zbláznit — to nemůže být nic blažnějšího. Pro tenkrát ti ale povídám s úplným, zdravým rozumem, že tě dává matka prosit — pěkně prosit, abys obměkčil srdce své a nezatvrzoval se ve hněvu.“

„Co?“ vzkřikl Podhajský, a mžikem vrazila se mu všechna krev do tváří. Myslí, že byla cesta matčina daremná a že chtějí nyní srdce jeho kvůli nepovinnému synovi podráždat. — I uchvátil ho nový hněv.

„Co? — já se mám obměkčovat, aby jiní tím urputněji na svém bezpráví setrvati mohli? To je tedy ovoce vaší cesty?“

„I tak pak si jenom nech povědět, tatínku,“ chlácholila ho zase dívka. „Naše cesta vydala pěkné ovoce — a já tě nyní jen prosím, abys mi ve svém srdci místečka vykázal.“

„Co je tedy? — mluv! Jak vidím, musely se divy dít, neboť i ty jsi něčeho nabyla, co jsem dříve na tobě nepozoroval.“

Dívka se líbezně zapýřila.

„Ano — stalo se něco,“ řekla sladkým hlasem, „slyšela jsem Antonína mluvit, a kouzelným jeho slovem praskly kruhy okolo duše mé. Tatínku... také ty ho musíš ještě jednou vyslechnouti —“

„Koho?“ ulekl se Podhajský. — „Kde je? — já nechci...“

„Matinka tě dává prositi, abys vzpomněl na její lásku, na její oddanost...“

„Kde je? — kde je Kateřina?“ ptal se Podhajský netrpělivě. „Co mluví o své lásce usty cizími? Kde je sama?“

„Tu je!“ ozval se hlas ženský za ním, a na prahu, mezi otevřenými dveřmi, stála Podhajská s Antonínem.

Ona byla přede dvorcem s kočárku slezla a zahradou do domu se vkradla.

„Tu je!“ ozvala se nyní — „a splňuje slovo své. Přivádí syna tvého.“

„Otče!“ zvolal Antonín, a sepnuv ruce na prsou, posílal k němu prosebné zraky.

„Syn tě volá, otče,“ řekla matka, blíže přicházejíc.

„Já měl syna,“ promluvil starý, s očima k zemi upnutýma, hlasem žalostí a radostí se třesoucím, „já měl syna poslušného —“

„Ten opět přichází!“ zvolala matka horlivě — „a navrací se litostně.“

„A poslušně?“

„Poslušně.“

„Beze vší výminky?“

„Jako dítě tvoje za let pacholetských.“

„Jako dítě moje za let pacholetských?“ opětoval starý ekonom s blahou vzpomínkou, a hlava mu sklesla ku prsoum.

„Otče!“ zvolal Antonín — a vrhnuv se k němu na zem, objal kolena jeho a tulil se k němu s dětinskou důvěrou.

A starý se k němu sklonil — položil hlavu svou na hlavu jeho, ovínil okolo něho ruce své — nemluvil, ale horké, veíké slze na osmahých tvářích mluvily za něj.

Živý proud rozkošné rozpravy uchvátil nyní čtyry blahé lidi. Tu bylo vyobrazování a vysvětlování, vpytávání a zpytování — ale všecko s přívětivou tváří a laskavými slovy.

Kde zůstal přísný otec?

Ach, ten zmizel rostoucím zalíbením, jež nalezal v ušlechtilém synu, a namáhal se, aby postihl všechnu ty pěkné věci, o nichž mu nyní mladý vlastenec z plného srdce vyprávěl.

Vrtěl přitom arci ještě tuze často hlavou, ledaco nemohl pochopit... ale bolest jeho za dnů právě minulých byla tak veliká, že se nyní takofka nutil věci uvěřiti, které se mu v obmezené příhrádce starého rozumu jeho vtěsnati nechtěly — nutil se věřiti, jen aby zas podobné bolesti neucítil, a touto vůlí začalo se v něm i přesvědčení vzmahati.

A když byl nejjemnější souzvuk srdce všechněch opanoval, zarachotily dva pěkné povozy na prostranném nádvoří.

„Hvězdy nebeské!“ zvolal Antonín, kterýž se byl s ostatními k oknu přihnul. „Totě Emilie — a moji přátelé!“

S rozličnými pocity hleděli šťastní obyvatelé osamělého dvorce na hosti i na sebe, a nežli si mohli otázku předložit, co tato návštěva znamená — otevřely se dveře, a domácí děvečku vedeni, vstupovali pocestníci přes práh.

„Pokoj s vámi a laskavé uvítání proti nám!“ mluvila Emilie hned při prvním kročeji. — „Dovolte nám vejiti pod střechu, kdežto se dílem naší vinou, ačkoli nevinně, nemilý duch nesváru hostiti začínal — nyní ale, jak pozorujeme, již opět, šťastně začarován, zmizel; dovolte nám také nějakou částí k všeobecnému dorozumění a pospolnému shodnutí se přispěti. — S těmito drahými se již známe,“ mluvila dále, živě k staré Podhajské a Růženě přistupujíc a obě objímajíc, „s panem mladým Podhajským mám podobné potěšení, a tudy mi nezbyvá nic jiného, nežli abych totéž i u ctihodného domácího pána dosáhla. Povrchně jsme se již arci poznali,“ obrátila se k starému ekonomu s tou nejdvořnější poklonou, „ale já bych ráda, aby mě za jasného světla poznal — aby v paměti tak váženého muže ani nejmenšího stínu na obraze mém nezůstalo.“

Starý tonul v nesnázi a začal něco mumlati, co mělo jako výmluva vypadat; mladý přistoupil k přátelům, a projeviv své překvapení, seznamoval je s matkou a s Růženou.

„Já jsem ona pověstná ochechule,“ mluvila zas Emilie s nejpůsobivějším usměvem k starému Podhajskému, „kteráž vás ohledem pana syna tak hrozně poděsila. Vskutku ale, zdá mi se, nemám na sobě nic hroznějšího nežli tyto pánové — vůbec přátelé vašeho pana syna a znamenití vlastencové — a jakož, doufám, poznáte, nežli vás opustím.“

Nyní začal Antonín přátele své dle jména i stavu uvádět. Rodičům zněly titule doktor a právník velmi líbezně, a když tyto konečně sami přistoupili a srdečnými, nenucenými slovy přiježd svůj omlouvati a podezření jejich zvracovati začali, nemohl starý venkovan hned slov nalézt, aby své mrzuté přenáhlení omluvil, jakož i milé překvapení své vyjádřil. Jakž nyní ty pány pod svou střechou, za denního světla, s utišenou myslí viděl, nemohl sám pochopiti, jak o nich co zlého mysliti mohl. I poznával, že jim byl ukřivdil, a tímto poznáním změklo srdce jeho tak, že je říkaje s dětinskou radostí vítal a jako starým známým ruce jim tisknul.

„Vidíš, pantáto — vidíš, jak jsme se mejlili!“ usmála se paní Kateřina. „To jsou ti pánové, s kterými náš Antonín vlastenci — kterých jsme se strachovali; — a teď jim tiskneš ruce!“

„O, však já to přivedu také tak daleko, že mi pantáta ruku stiskne!“ ozvala se nyní Emilie. „Dovolte mi jen, zlatá matičko, abych tu směla dvakrát čtyřadvacet hodin jako dceřa pobýti. Popřejte mi jen té rozkoše, abych se mohla k srdci vašemu jako k srdci mateřskému uchýliti a od ruky vašeho ctihodného manžela jako od ruky otcovské na dalekou cestu požehnání si vyprositi. Snad navždy opustím nyní drahé kraje vlasti naší — a ráda bych vzpomínku na dny mezi vámi ztrávené jako zlaté listy do knihy života svého vložila.“

I přivinula se k Podhajské, a jemnocitá žena přitiskla jí k srdci svému...

Blahostně plynuly nato příští dnové. V osamělém dvorci panoval nový, ojařený život. Hlavní jeho jiskrou, nejbohatším jeho pramenem byla Emilie. Se starým Podhajským procházela pole a dala se o setí i o žněch jako nastávající hospodyně poučovati; s paní Kateřinou přihlížela ke stájím, s Růženou házela pokrm drůbeží, navštěvovala oblíbená místa Antonínova —

Pokračování příští stedu

Občanské komise v útoku proti zločinné lhostejnosti

Hradba nečinnosti a lhostejnosti se zdá být prolomena. Nejedná se pouze o sdělovací prostředky a parlamentní sněmovnu, ale hlavně o veřejnost. V posledních měsících se podařilo Občanské iniciativě - Občanské komise (OI OK) díky zvýšené aktivitě vytrhnout část společnosti, které není lhostejný podivný polistopadový vývoj, z nepochopitelné letargie. Reakce veřejnosti na prohlášení, výzvy a petice OI OK je přímo šokující. Svědčí o neustále se zvyšujícím zájmu nespokojených a oklamáných občanů o demokratické přeměny. Systémové změny, bez politické a ekonomické účasti resp. vlivu bývalé či současné bolševicko-estébácké nomenklatury považuje převážná část našich občanů za nevyhnutelné a jediné možné řešení dnešního „posametového“ vývoje v České republice.

Díky sedmé velmoci čili sdělovacím prostředkům jsme měli v uplynulých polistopadových letech možnost seznámit se s množstvím afér a aférek, jež mají společného jmenovatele: Silné předlistopadové vazby na tehdejší totalitní strukturu a její státobezpečnostní složky. Ať již vnitřní (StB, VKR), nebo vnější (KGB a další). Od nich se pak odvíjel jejich rychlý a ničím neohrožený vstup do transformačně ekonomických procesů.

Dnes už je zřejmé, že na sametový podvod doplatila stejná část společnosti, která byla po dobu více než čtyřicet let utlačovaná a likvidovaná komunistickou ideologií. Protagonisté bolševického teroru totiž nepřestali být ani na chvíli pány situace, a to hlavně díky stále proklamovanému a lživému tvrzení o údajné absenci a nefunkčnosti stávajících právních norem.

Lustrační zákony (FS ČSFR 451/91, 279/92), jejichž účinnost zanedlouho skončí, měly být pojistkou demokratického vývoje společnosti. Skutečnost je však poněkud jiná, což dokazují v dnešních dnech probíhající jednání v parlamentu. Po třech respektive dvou letech se projednávají „tresty“ za porušování oněch lustračních zákonů. Postihem mají být při nedodržování platných zákonů, které navíc měly a mají zajistit čistotu neustále proklamované transformace společnosti, finanční sankce, ne trestní odpovědnost, jak by se

26 Necenzurované noviny 47 / 1994

očekávalo v údajně fungujícím právním státě. Jsme svědky procesu, kdy v ekonomicky silných akciových společnostech (ne náhodou některé z nich vznikly před rokem 1989) figurují na předních místech managementu význační členové vrcholových předlistopadových orgánů KSČ, SSM, ROH a jejich „státobezpečnostní ochrany“ KGB, StB a VKR. Dnes již ne jako je-

ch správci nebo zaměstnanci, ale v podstatně zajímavější a důležitější roli: Stali se z nich z velké části vlastníci a spolujitelé „vyvlastněného“ majetku.

V minulém čísle Necenzurovaných novin jsem vnesl dotaz, kdo ze se stal vlastníkem zprivatizovaného majetku.

Teď na to odpovídám: Ne „MY“, předlistopadová a bohužel i dnešní opozice (nezaměňovat s tzv. parlamentní a neparlamentní politickou koalici a opozicí), tedy převážná část veřejnosti, etablovaní se ze slušných a čestných lidí, která ani před, ani po „Velké sametové“ neměla s totalitní bolševickou sebrankou nic společného. Ale „ONI“. Za slůvkem „ONI“ se skrývá celá škála zločinců a podvodníků, které si „strana a vláda“ po celé poválečné období vychovávala k „obrazu svému“.

Bohužel i polistopadové strany a vlády ověněné přívlastkem „občanské a demokratické“ uznávají nadále visačku kvality dokladující „zločinnou všehoschopnost. A tím i pochopitelnou nepostradatelnost“, kterou jsou „ONI“ svými ideology a učiteli vybaveni pro jakékoliv společenské změny.

Následkem toho je, že „ONI“ řídí se svými stále aktuálními hesly „Proletáři (zločinci - pozn. autor) všech zemí spojte se“ a „Čím hůř, tím líp“, mají otevřený prostor pro svoje současné aktivity bez jakéhokoliv omezení. Naopak, jsou k tomu vybaveni finančními prostředky pocházejícími nepochybně z účtů našich a zahraničních bank, zablokovanými pro podobné události jako byl listopad 1989 a kontakty, které z předešlé nomenklatury přešly na současnou.

Absence snahy o očistu společnosti pomocí lustračních zákonů a neochota zabývat se právními normami na její ochranu před vlivem „špinavých peněz“ je pro současnou vládní garnituru příznačná a svědčí o zcela nepochybných vazbách na struktury, které jsem označil démonickým slůvkem „ONI“. Dosvědčují to trestní causy, jež se pokusím chronologicky seřadit tak, jak se objevovaly a jak se nepochybně ještě v jiných podobách budou objevovat. Pochopitelně pouze za předpokladu, že se radikálně změnil současný nezodpovědný přístup politických a mocenských vládních uskupení, vyznačující se zcela zřetelnou snahou o oddalování, neřešení a následně zapomenutí všech podvodů, krádeží a ostatních předlistopadových a následně polistopadových zločinů bolševické garnitury, neustále produkující staré i nové prvky své zahňávající ideologie.

Potěšující je zájem široké občanské veřejnosti, která nepokrytě dala najevo, že jí není lhostejný osud společnosti svým podpisem pod petici OI OK, přijatou na nedávném mimořádném kongresu.

Krátce před jeho konáním rozhodli členové republikové rady OI OK na svém pravidelném jednání, že veškeré získané materiály, obsahující známky páchané trestné činnosti ze strany polistopadových ústavních institucí budou zpracovány a předány justičním orgánům.

Některé z podnětů se budou týkat i caus, obsažených v petici, jejichž vyšetřování a následné soudní jednávání nesnese, vzhledem k zcela evidentní provázanosti se státní správou, odkladu.

Do dnešních dnů se pod zmiňovanou petici podepsalo ve velice krátké době téměř dva tisíce občanů. Jen v pražském centru OI OK, které sídlí v redakci NN v Praze 1, na Senovážném náměstí 2, přišlo osobně připojit svůj podpis na petiční archy pře sto osob.

(Znění petice s adresou, na kterou je třeba podepsané archy zasílat, je opakovaně otištěno v dnešním čísle NN.)

Slušovice - záhadný fenomén, o který se intenzivně zajímaly snad všechny složky federálních a republikových orgánů. Dokonce pan prezident v době, kdy bylo stále ještě aktuální a populární „Havel na hrad“, tedy v čase, kdy své zraky k němu ještě upíraly s nadějí tisíce a miliony občanů tehdejší ČSFR, prohlásil 21. srpna 1990 na Václavském náměstí, že je třeba toto hnízdo bolševicko-estébácké nomenklatury zlikvidovat a viníky potrestat.

Od tohoto dne uběhly více než čtyři roky. Zlikvidovat se skutečně podařilo téměř vše. Takže těsně před útekem vedoucího managementu na Slovensko se tato výkladní skříní zemědělské produkce „socialistického Československa“ rozměnila na stovky „eseróček“ a akciívek.

Mnohamiliardový majetek byl rozkraden a „přerozdělen“ mezi jednotlivé exponenty, kteří jej okamžitě začali využívat na další „transformaci“ směrem k tržnímu hospodářství.

Stojí za to dát si práci a vysledovat cesty jednotlivých „špičkových“ představitelů slušovického managementu, od těch „obyčejných“, až po ty, kteří byli zařazeni na různých předlistopadových a polistopadových správách StB.

Poměrně zdfale a podrobně se určitou částí struktury „slušovické mafie“ na stránkách NN, zabýval a dále zabývá kolega Jiří F. Pilous.

Mezi ty „obyčejné“ patří, mimo bývalého předsedu Františka Čubu a jeho bratra Josefa i desítky „ředitelů“ jednotlivých závodů, nejen na území naší republiky, ale i v bývalém SSSR a Vietnamu.

Kde jim je konec? Velký předlistopadový „kapitalista“, přezdívaný bolševickou propagandou na „socialistického Baťu“, dr. František Čuba, CSc., se dnes snaží o politický come back v lůnu sociální demokracie. S jeho osobou „sodemáci“ nepochybně očekávají i příliv „nesporně čistých“ finančních prostředků, pocházejících ze slušovické „transformace“,

kteřých je ve „vrcholové“ politice neustále třeba.

Zajímavý osud potkal jednoho z ředitelů slušovického zařízení, hotelového typu, fungujícího ve Vietnamu.

Zlí jazykové praví, že se v tomto zajímavém zařízení svého času scházeli zpravodajské špičky socialistického tábora, se „svými“ kolegy ze země opačného ideologického myšlení.

Údajně nebyl problém setkat se zde s pracovníkem KGB, Stasi, StB a dalších „asijských“ služeb, stejně tak jako agenty CIA, BND, MOSADu a jiných západních rozvědek. Jak již jsem řekl - údajně. Co však je jisté, ředitelem vietnamského „hotelu“ byl jistý pan JUDr. Jan Šula.

S jeho ctným jménem se čistě náhodou setkáváme i v dalších „neřešitelných“ causách. Vesměs záhadných,

odsouvaných a zamlžovaných, připravených k zapomenutí. (Shodou okolností v tomto článku ještě několikrát.) Ovšem v úplně jiných souvislostech. Tohoto muže si totiž vybral exministr JUDr. Tomáš Sokol na vedoucí funkci v odboru, zabývajícím se ekonomickou kriminalitou. Není pochyb o tom, že měl šťastnou ruku při výběru na tuto exponovanou funkci. Po nástupu Jana Rumla na ministerský post „přežil“ již třetího policejního prezidenta, a nechci předvídat, koho ještě přežije.

Vraťme se však ještě ke „slušovické cause“ jako takové. Po „přesídlení“ představenstva Agrokombinátu Slušovice do Bratislavy došlo i na změnu názvu „firmy“. Vznikl nový „podnikatelský“ subjekt, DAK MOVA Bratislava.

Do dnešního dne zmizelo téměř vše, co ještě před nedávnem bylo označováno jako zemědělský gigant. Včetně svých satelitů, rozmístěných v Čechách, na Moravě a na Slovensku.

Co se stalo s jeho závody v zahraničí, se lze pouze dohadovat. Zmizel také jediný odsouzený z celého „slušovického monstr-procesu“. Nebyl jím nikdo jiný než Sokolův „osobní vězeň“, vyšetřovatel slušovické „transformace“, major Alexej Žák, který emigroval s celou svou rodinou do Švýcarska. Mám ještě v živé paměti slova tehdejšího ministra, Tomáše Sokola, kdy rozšafně prolašoval, že jej do republiky přitáhne v okovech. Velikášství jeho slov nebylo a nebude vyslyšeno: ne proto, že již není ministrem, ale proto, že vyšetřovatel Alexej Žák byl v plném rozsahu z vykonstruovaných obvinění osvobozen. Těžko se však z jeho strany dočkáme znovuotevření dnes již téměř zapomenuté „slušovické causy“. Všimněte si však jednoho zvláštního znaku. Vyšetřovatel Žák byl svého času obviněn z vynucování úplatku, tedy vydírání. Od té doby, díky úspěchu, sice dočasně, oblíbený argument, často opakovaný v dalších aférách. Zeptám se na závěr všech odpovědných osob, které měly za povinnost vnést do celého

začlenění do historicky zákonitých procesů integrace kontinentální (evropské) a světové, které mají také své systémové, kulturní, vědeckotechnicko-ekonomické, sociální, ekologické, měnové, právní i jiné normativní zákonitosti.

Po skončení studené války mezi Východem a Západem v Evropě - tj. po principiálním průlomu marxistických ideologií v KSSS, KSČ, SED, atd. vědeckou filozofií, jako levičáckého falešného ideologického vědomí - se "výzva" tehdy ještě válkou otřeseného německého vědce jakoby aktualizuje, neboť Německo dosud nemá pravdivou geopolitiku, která by byla v souladu s evropskou identitou, již zřejmě ctihodný bývalý spolkový kancléř, politik, podnikatel, novinář a publicista dosud nerozumí.

Po stažení vojsk SSSR, resp. Ruska z Německa a ze Střední Evropy, po částečném stažení vojsk USA - což jsou logické důsledky rozbití "železné opony" (včetně "berlínské zdi") a vstupu Evropy do vývojové vyšší fáze integračního procesu - se poměrně velmi rychle, historicky vzato, vytváří kvalitativně nové společenské klima. Nejen Němci, ale také Francouzi, Angličané i další na Západě jsou v rozpacích nad situací po skončení studené války a neočekávané "ztrátě nepřítel". Naštěstí - na obou stranách dřívější militaristické "barikády" je již dostatečně dobře chápáno, že ideologicky absurdní a nesmírně nákladný trend studené války ke katastrofální globální atomové válce bylo nezbytné v nejvyšším všelidském obecném zájmu zvrátit, že je nezbytné překonat bipolární, ideologicky zastaralé vidění světa, že bezmála již půlstoletí po 2. světové válce je zapotřebí i Evropu a evropský integrační proces přivést do souladu s celosvětovými vývojovými tendencemi.

Za této situace je přirozené, že H. Schmidt by rád našel odpověď na historicky aktuální otázku, co to je a v čem spočívá "evropská identita" (s ohledem na význam Německa v evropské i světové politice). Ve své podstatě je však hledání H. Smidta totožné s voláním G. Heydna po "pravdivé geopolitice" před čtyřmi desetiletími, v 50. letech, po válce, která z Německa iniciativně vzešla a spojenými antifašistickými silami SSSR, USA, V. Británie a dalších se jako bumerang do Německa vrátila, učinila z něho trosky v mnoha městech a rozdělila ho.

Evropská identita, stejně jako geopolitika - však nejsou žádné prázdné, bezobsažné, abstraktní pojmy. Právě naopak! Jenže nutno překonat dřívější i dosavadní subjektivní meze omezenosti v dějinném vědomí evropských národů - protože na tyto otázky dává odpověď zcela jasnou soudobá vědecká filozofie, která má ovšem dimenze historické a světové. Nejen evropské - a již vůbec ne jen německé, francouzské, anglické, ruské, protože věda jako objektivní pravda o podstatách planetární biosféry nezná hranic ani národních, ani státních, ani rasových, ani ideologických, náboženských či jakýchkoliv jiných.

Evropská identita proto musí být chápána již historicky, celosvětově a vědeckyfilozoficky v historicky epochálních a společensky planetárních dimenzích jako historická a světová identita člověka-společnosti-lidstva. V předvědecké minulosti byla ovšem obsahová a rozsahová podstata pojmu "identita" (- úplná stejnost, totožnost, rovnost, úplná shoda) chápána subjektivně a tedy zpravidla zkresleně, teprve vědecká filozofie i zde vnesla filozofické jasno tím, že osvětlila objektivně obsahovou a rozsahovou podstatu pojmu evropská, historická a světová identita lidí, moderních současníků, dnešních vzdělanějších mladých pokolení, i budoucích generací lidí na celé planetě Zemi.

Kvalitativní vědeckyfilozofický posun od subjektivního k objektivnímu chápání zobecněné identity člověka-společnosti-lidstva museli vědečtí filozofové nové filozofické školy provést po tvrdých a trpkých zkušenostech lidstva, získaných v tomto vědeckotechnicky převratném století "barbarských světových válek". Proč? Protože když např. Němci, Židé-sionisté, Rusové, Italové, atd., ale i tříděně zmanipulovaní kapitalisté, dělníci, intelektuálové, atp. spatřovali svoji "identitu" ve falešném vědomí (náboženském, ideologickém, stranickém, nacionalistickém, rasistickém či jiném), páchali ve jménu této své falešně pojaté "identity" zlo! Vyvolávali války světové, občanské, studené i jiné - zpravidla to zamlžovali, skrývali, maskovali frázemi o revolučnosti, pokrokovosti, o šíření kultury, atp., aby své zmatené barbarství ospravedlnili před sebou, před svými národy, před mezinárodní i světovou veřejností, i před dějinami. Neospravedlnitelnou subjektivně pojatou identitu lidí, národů, Západoevropanů, Japonců, Číňanů, Kubánců, Židů, či kohokoliv jiného ze 3 tisíce národů na planetě však všichni ostatní musí odmítat - pokud poškozují jejich životní zájmy a potřeby, neboť nemá práva na svou vlastní identitu, kdo si ji nehájí!!!

V dějinách lidstva prakticky všechny války byly projevem vnucování subjektivního chápání identity jiným - každé násilí je projevem chybného věroučného, ideologického, nacionalistického či rasistického přesvědčení, že "naše identita" je lepší, správnější, pravdivější, dokonalejší, než identita jiných lidí, národů či ras. Proto subjektivní deformované chápání identity plodilo nesnášenlivost, netoleranci, zaslepenost, agresivitu, konflikty, války.

Vědecká filozofie s pomocí metodologie celistvé systémovosti proto definovala i objektivní pojetí identity člověka-společnosti-lidstva na úrovni kvalifikované vědecké ideovosti, na úrovni vědeckého vědomí, sebevědomí a uvědomění epochálně vyšší vývojové úrovni humanistické, k níž lidstvo směřuje v interepochálních historických obrysech dneška, kdy je překonávána ta primitivní, bouřlivá, heroická, válečná epochálně nižší vývojová úroveň civilizační. V rámci vědeckyfilozofického překonávání principiálně chybného dualismu našich předků - který byl také primární, objektivní příčinou bipolárního vidění a rozdělení Evropy po 2.

světové válce - dochází tedy také k onomu kvalitativnímu posunu od subjektivního, k objektivnímu pojetí identity všech lidí. Ta totiž spočívá ve funkční systémové harmonii objektivního vědeckého vědomí všech lidí - s objektivními fyzikálně-chemickými a biologickými i společenskými podstatami objektivní reality, tj. s objektivními zákony a zákonitostmi vývoje vesmírného řádu v planetární biosféře, které stručně nazýváme také absolutními biofyzickými principy. Tento soulad dějinného vědomí všech lidí všech národů, států a ras na planetě Zemi s vědecky osvětlenými podstatami objektivní reality je objektivním vědeckyfilozofickým pojetím identity i u všech Evropanů, od Atlantiku po Ural, včetně Němců. Tyto vědeckyfilozofické základy musí mít také moderní evropská geopolitika, aby byla pravdivá i pro Němce, ne falešná, jak její pojetí zdeformovali subjektivně viníci 2. světové války.

Vědecká filozofie v dějinném vědomí lidstva nemůže za to, že se jí dějinné vědomí Němců, Židů, Rusů, Američanů, Francouzů, Angličanů, ale i Číňanů, Japonců, Arabů, Izraelců atd. vyhýbá. Že ji z nedovzdělanosti mnozí přehlížejí, ignorují, zkreslují, nebo dokonce i zločinně potlačovali a potlačují. Je objektivně nedílnou součástí díla nové filozofické školy, které již provedlo principiální průlom všech středově-

Pokračování na str. 10

Nová novela tiskového zákona

O rozhovor jsme tentokrát požádali člena komise na ministerstvu kultury, hájící oprávněné zájmy novinářů, redaktora Hospodářských novin Ing. Miroslava Jelínka.

ZÁKON O TISKU, BEZ NOVINÁŘŮ?

NN: „Nemůže dojít podle nového tiskového zákona k podstatnému omezení svobody šíření informací a tím tedy i k formám určité cenzury?“

Ing. Miroslav Jelínek: „Nevím jestli se dá tato otázka takhle ostře formulovat. Za prvé, jedná se pouze o návrh zásad, který má projednat vláda. Teprve jestli bude či nebude souhlasit, povede to k vytvoření paragrafovaného znění a parlament o tom bude hlasovat. V onom směru, ve kterém se ptáte, mám pouze základní sdělení: Po dlouhých diskuzích v komisi na ministerstvu kultury se podařilo do těchto zásad prosadit to, co novinář pro svoji práci potřebuje - přístup k informacím. Mimo to i povinnost státních a samosprávných orgánů novináře informovat. To totiž v připomínkovém řízení zásluhou ministerstva zahraničních věcí, ministerstva spravedlnosti a ministerstva hospodářství vypadlo. Což byla základní velká chyba, protože, a to je zajímavé, v dosavadním zákonu toto právo je.“

NN: „Jaké myslíte, že byly důvody, které vedly k tomu, že něco tak důležitého vypadlo?“

Ing. Miroslav Jelínek: „Ty důvody jsou od stanoviska zástupce MZV, že by bylo ohroženo mezinárodní postavení ČR, kdyby novináři měli být informováni i o zákulisních zahraničně - politických jednání, až po známé stanovisko, že Listina práv a svobod zajišťuje toto právo pro každého občana a že tedy snaha uplatnit jej v zákoně, pro novináře zvlášť, je zbytečná. To je ale samo o sobě demagogické, protože tato Listina výslovně hovoří o tom, že způsob jakým je ono právo uplatňo-

váno stanoví zákon a my přitom takový zákon nemáme.“

NN: „A jaké byly důvody MS?“

Ing. Miroslav Jelínek: „Ty veřejně řečeny nebyly, ale jsou písemně zaznamenány v tomto rozsáhlém fasciklu materiálů vlády ČR. Druhý problém, který se nám jako novinářům nelíbí: Jde o zpochybňování povinnosti utajení našich informačních zdrojů, pokud si to ten zdroj přeje. Tady je našim spojencem připomínka MS, které by chtělo, aby byla uvedena povinnost novináře zdroj informací utajit. Tato povin-

nost je velice rozumná a je například i zakotvena ve švédském tiskovém zákoně. Pokud bude platit i u nás, tak žádného policistu, soudce, či jiného státního zástupce ani nenapadne, aby na novinářích požadoval sdělení zdroje svých informací. Důležité je přitom, že se jedná o formulované slůvko povinnost, protože kdyby tu šlo pouze o právo, tak může platit velké množství výjimek a ten zákon bude gumový. V těchto dvou věcech o kterých jsem nyní hovořil, jsme zastávali společné stanovisko s Unii vydavatelů denního tisku. Lišíme se ale v tom, že Unie vydavatelů je spokojená, že právo na informace má vydavatel. A právo utajit zdroj (okleštěný o řadu paragrafů) má také pouze vydavatel. My ale zastáváme stanovisko, že toto právo musí mít především novinář. Tedy nikoliv vydavatel, nebo to co je považováno za osobu vydavatelem pověřenou. Je zajímavé, že mluvíme o tiskovém zákoně, kde není vůbec zmínka o novináři. Náměstek ministra kultury si ce v jedné diskuzi řekl, že někteří novináři chtějí, aby to byl zákon o novinářích, ale my nic takového ve skutečnosti nechceme. Pouze považujeme za komické, že máme návrh zásad tiskového zákona ve kterém není vůbec zmínka o tom, kdo je novinář. Jenže, kdo je tvůrcem toho tisku, o kterém je řeč v tiskovém zákoně? Novinář, nikoliv vydavatel. Vydavatel je, až na některé výjimky, pouze jakási anonymní firma.

Pokračování na str. 11

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL

Cermak Road
Realty6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL
Tel.: 708-484-4800

Od dubna letošního roku máme možnost přes computer dostat informace na každý pozemek v prodeji od Jižního Chicaga až na hranice Wisconsinu.

Mohu prodat kdekoliv.

CZECH GENEALOGICAL RESEARCH

Ivan Elyjiw
Vápencova 8
147 00 Praha 4 - Podolí
Czech Republic.
Telephone:
011-42-2-643-1133.

PŘEKLADY

Překládáme a osvědčujeme: rodné listy, osvědčení o úmrtí, diplomy, atd., z češtiny a slovenštiny do angličtiny. A.P. Horák, 373 N. Western Ave., Room 7, Los Angeles, CA 90004, tel. 213-464-1249.

PRODEJ

Rozprodej nábytku z mého ciderského domu za levné ceny. Standa Jančík - tel. (708) 484-1118

HELP WANTED

SALES - Stop working for someone else. If you don't have a plan for the future, your chances of financial security are low. Rare opp. to build your own biz. No investment now or later. Earn six fig. annually. English essential, bi-lingual a plus. Call Mr. G: 708-449-7000.

Kde možno koupit
HLASATEL:

- **Minařik Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minařik II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero - stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn - stánek
- **Čermák Rd & East Ave.**
Berwyn - stánek

občanské komise v útoku ...

případu jasno, a to nejen za sebe, ale i za pana prezidenta Václava Havla, který svého času o Slušovice projevoval značný zájem:

Vážení ministři zemědělství, průmyslu, hospodářství, spravedlnosti a vnitra, vážení státní zástupci, vážení soudci, vážení poslanci Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, kde a v jakém stavu se nachází vyšetřovací spis „Agrokombinátu Slušovice“?

Kdy budou konečně pohnáni hlavní aktéři tohoto podvodu století k zodpovědnosti, postaveni před soud a spravedlivě odsouzeni?!!

Hotel „Ambasador“ - další fenomén, ve kterém hraji velice zajíma-

vou roli předlistopadoví a polistopadoví vládní a političtí představitelé. Stejně jako ve slušovické cause, i zde se tentokrát hlavním aktérem stává agent StB, JUDr. Vlastimil Dvořák. Nebyl sice před listopadem tak „oslnivou“ osobou, jako protagonisté předcházející causy, ale pouze zdánlivě. Kdo se ze čtenářů zúčastnil v lednových dnech v roce 1989 demonstrací na Václavském náměstí (dvacáté výročí sebeobětování Jana Palacha) a byl svědkem jejich brutálního potlačení ze strany represivních složek tehdejšího režimu, měl možná smůlu, že se stal obětí jejich řádění, díky právě soudruhu Dvořákovvi. Ten tenkrát nechal uzavřít vchody svého „království“, tedy hotelu Ambasador, kde působil jako ředitel hotelové-

ho komplexu, aby se neměla „anti-socialistická lůza“ kam ukryt před „spravedlivým“ trestem v podobě obušků, slzného plynu a následných represí a perzekucí. Souhrou „podivných náhod“ se ocitá po roce na „Hradě“ v blízkosti pana prezidenta, ne již Gustava Husáka (jak by se dalo předpokládat), ale Václava Havla, jako osoba pověřená zajišťováním různých banketů, rautů a podobných akcí, lidově zvaných „žranice“. V té době stále řediteloval v ještě státním podniku, hotelovém komplexu „Ambasador - Zlatá husa“ a intenzivně se připravoval na jeho zprivatizování. O vlastníkovi se již tenkrát vědělo: Nebylo pochyb, že se jim stane právě soudruh Dvořák.

Pokračování příští středu

H. Schmidt není...

kých přežitků rozporného relativismu. Dějinné vědomí současníků se přirozeně opožďuje za vědeckou koncepcí filozofie vědomí s metodologií celistvé systémovosti, je však již jen otázkou času, kdy se evropská identita a geopolitika objektivizují. I v Německu - jehož význam po totálním bankrotu ve 2. světové válce v Evropě i na celém světě roste a poroste velmi rychle po sjednocení a překonání přechodných potíží růstu. Jde o to, aby ty potíže růstu opět nepřerostly v růst potíží...

Ztráta paměti...

proč se na vysokou školu za komunistů dostal, stačilo že jeho táta nebo máma komuši ortel smrti svým podpisem podpořili - což bylo náležitě oceněno. Hlas „lidu“ byl vládě potřebný k podpoře - něco za něco, stačilo ohnout páteř a čest hodit do stoky. Výsledek? Za pár let vyrostla nová šlechta zvaná bramborová všeznající všemohoucí, ověšená honosnými tituly za „znanost“ marxismu-leninismu. Že tato šlechta byla mazanější než ta stará, která bydlela v kamenných hradech a zámcích, vymírajíce v mladém věku, patřilo minulosti. Ta nová byla zdravější, za každým hnutím prstem sahala po odměně, a to tučné. Byla totiž nenahraditelná, myslela za poddané a povalovala se v lázních. A tak došlo ke střetu, požadavek vydání těch archů byl hned umlčen, aby nevyšlo najevo kdo a za jakých okolností mohl na státní útraty studovat různé doktoráty na U.K. v Praze, nebo jinde. Synkové a dcerky v těch dnech cinkali klíči a tátům se zadek stahoval - co bude zítra?

Nebylo nic! Skončilo to jako každá pohádka pro děti. Zakletá princezna „Rodná strana“ byla osvobozena a všechny její děti umístěny na lepších postech jako dřívě, nohy se přestaly třást a pevná půda pod nohama zajištěna dobrotivým králem, vědcem vědců a prorokem „jasných zítřků“. Lidé doznali, že budoucnost bez morálky je nemožná. A svět jde dál, vždy stejný, zase jsou v něm Abolové a Kainové, Václavové a Boleslavové, Františkové a Lutherové, Jezuité a Bourbonové, Anežky a Pompadurky, pšenice a koukol, hospodář a kazisvět. Jen jména mají jiná a proměnlivý plášť. A znovu nad nimi stojí, buď volený oblíbenec - nebo samozvaný komediant podkuřovaný kadidlem, buď klamu nebo podvodu, tvářící se jako nenahraditelný a mužný i nesmrtelný. Zapomíná, že vše má svůj začátek a konec. Konec, který mnohé děsí až zaslechne hlas: Vydej účet ze svého panování, sám jsi se usadil na svícen, jako světlo ke kterému národ tihne. „Světlo“, které jsi vydával národ nepřitahovalo. Tvé světlo otrávil a zkazilo z valné části. Ze svícnu se Ti nechce, nebo čekáš až Tě někdo smete? Nelze si dělat bláznů ze všech lidí, povšečen čas - je velkým uměním pochopit to včas. Vox populi vox Dei - jen pravda s velkým P zvítězí.

B.V.

P.S.: Česká republika se zařadila do Guinnessovy knihy rekordů s počtem stran a stolních společností. Kdo má do zadku otvor, založí stranu s bláznů sobě rovnými. Demence národa evidentní. Za I. republiky jsme měli 27 stran, včetně německých a slovenských. Po zcvrknutí na hlavu a hrud' máme 45 stran a 25 politických seskupení. Je to tragédie, tolik bláznů a bláznů málo. Zas to Nerudovské Kam s nimi? Do Gronska, aby vychladli? Nebo? Když blbnout, tak at' to stojí za to. Ruml se v tom nevyzná, stejně je tam kvůli sezení na židli a brání platu. Co mu sluší - kůže hroší. Hurá - v jednotě je síla.

ZDARMA

Dvě krásně zbarvené kočky-sestry, 2½ - 3 roky staré, sterilizované, dobře vychované, zbavené drápků, potřebují dobrý společný domov. Máte rádi zvířátka? Můžete se na ně podívat, když zavoláte na číslo (708) 656-1735.

HELP WANTED

TOOL & DIE MAKER wanted for Houston, TX mfg co. Min. 10 yrs. exp. as a tool & die maker & refs reqd. Fax resume to: 713-672-7620, or call Crow Mfg Corp. Houston TX 713-672-7533 to arrange for an interview.

Ondruš & Syn

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří, hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic, soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen, sklad hotových prošívaných dek a polštářů z husího prachového peří z dakronu. Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Rádi poradíme a odborně obsloužíme česky i anglicky. Máme 56-letou zkušenost a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Navštivte nás!

Ondruš & Syn

6533 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS
484-1700

1450 AM
WCEV
WE'RE OHIOGOLAND'S
STEREO VOICE

Naše písničky nezahynou

**Půlhodinku
hudby z naší vlasti
vysílá Jerry Jirák
na stanici
WCEV 1450 AM
každou středu a pátek
v 8.05 večer.**

ABY NOVINÁŘ NEBYL NÁMEZDNÍ DĚLNÍK ANONYMNÍHO BRATRSTVA

„Nehledě k tomu, my tu máme Zákon č. 81/66, jehož forma byla novelizována po listopadu 1989. (Je pikantní, že právě při této novelizaci vypadla povinnost o utajení zdroje, protože sekretářka to prý zapomněla opsat!) V této verzi zákona věci, o které nám novinářům jde na prvním místě, ještě jsou, ale v novém návrhu zákona, v tom „demokratickém“, již chybí. Pokud povinnosti a práva má pouze vydavatel, tak novinář, který nemá smlouvu s vydavatelem je naprosto bezbranný. Přitom na Západě tzv. „volní novináři“ tvoří až jednu třetinu novinářů.“

NN: „To jistě souvisí i s oním rozšířeným a nebezpečným trendem, kdy vydavatelé zasahují natolik do práce novinářů, že veškeré jejich svobodné a nezávislé informování je tím vyloučeno. Novináři jsou tak prakticky v roli pouhých námezdních dělníků.“

Ing. Miroslav Jelínek: „Přirozeně, vzniká tak prostor pouze pro ty, kteří píší jenom o tom, co se jim psát poručí.“

NN: „Nehrozí nám situace, že by státní tajemství mohlo být podobně specifikováno jako v návrhu tiskového zákona v Polsku?“

Ing. Miroslav Jelínek: „Můj názor a názor Syndikátu novinářů je ten, že státní tajemství si musí hájit stát sám. Jestliže novinářům se povede k němu proniknout, tak za to nemůže novinář, protože ten mnohdy stěží může dosáhnout toho co objevil, ale ochránci tohoto státního tajemství. Ve staré novele Zákona č. 81/66, která nám samozřejmě z mnoha důvodů nevyhovuje, jsou některé věci, které se nepřevzaly a nevím dost dobře proč. Je zde například paragraf 15: „Státní orgány a vydavatelé úzce spolupracují ve věcech týkajících se zásadních otázek periodického tisku a ostatních hromadných informačních prostředků se svazem československých novinářů.“ Jeho nástupcem je dnes právě Syndikát novinářů. Ten si však nemyslí, že má jediný patent na tento zákon. Naopak také Unie vydavatelů by měla být zmíněna v rámci tohoto zákona, či jiné podobné organizace, pokud vzniknou. Neměly by být opomíjeny ve své účasti, ale naopak by měly být podle tohoto zákona přizvávány, jestliže se něco bude legislativně v tisku dít. Toto naše stanovisko, však bylo k naší velké lítosti, zamítnuto s tím, že se jedná o občanská sdružení, která nelze zapojovat do legislativního procesu. Co z toho vyplývá? Na jedné straně mluvíme o liberálním zákonu a pan Prokop se uchýlí až k tvrzení, že „běžné zvyklosti nemusí být kodifikovány“, na straně druhé se ale tento problém dostává do nesnadno řešitelné situace.

Také problém „omluvitelného omylu“ chybí v nové novele tohoto zákona. Na příklad, vy přinesete zprávu z tiskové konference, kde mluvčí policie řekl určitá fakta. Když

Pokračování na str. 12

M O J E P A M Ě T I

ČESKOSLOVENSKÁ ANABASE
ZPĚT NA URÁL PROTI BOLŠEVIKŮM
ADMIRÁL KOIČAK

Postup vojsk plukovníka Vojcechovského na město Jekatěrinburk počátkem měsíce července musil se omezit jen na udržení území již obsazeného a na menší potyčky výzvědných čet, ježto všechno úsilí bylo namířeno na dostižení styku s povolžskou skupinou plukovníka Čečka. Větších akcí nebylo možná podnikati, ježto se nedostávalo oddílů k tomu potřebných. I po dobytí uzlové stanice Berďauše, odkudž vychází odbočka na sever, protínající ve stanici Grabovo v přímé čáře vzdálenosti 180 km trať Jekatěrinburk-Grabovo-Krasnoufimsk-Sarapul-Kazaň¹⁾, a dále o 20 km severněji ve stanici Kuzino trať Jekatěrinburk-Kungur-Perm-Vjatka, byl proti severu vystaven pouze silnější záclon. Teprve po spojení u Miňjar bylo lze přikročit k energickému nástupu proti Jekatěrinburku.

Postup se dál třemi směry podél trati Čeljabinsk-Jekatěrinburk, jakož i po traktu spojujícím obě města. Avšak hlavní útok byl proveden podél boční dráhy Berďauš-Grabovo-Kuzino, aby byl současně odříznut nepříteli přímý ústup na Kungur-Perm, což se úplně zdařilo. Již dne 8. července proveden byl smělý náběh naší výzvědné čety s kozáky hluboko do týlu bolševiků na jejich štáb na stanici Ňazepetrovsk, ležící na poloviční cestě z Berďauše do Grabova. Při tom padl bolševický velitel tohoto úseku, komisař Bakin, i náčelník jeho štábu. Rovněž úspěšně rozvíjela se činnost našich výzvědných čet severně Kyštymě i podél traktu, kde nepřítel byl jimi vytlačen z celé řady vesnic na kyštymském úseku. Dne 14. července jsme dobyli po tříhodinovém boji zastávky Jekaza, kde rudogvardějci zanechali 2 děla, 12 kulometů, 7 koní, 7 kuchyní, mnoho nábojů, pušek a jiného válečného materiálu. Po této porážce nepřítel vyklidil východněji ležící závod Kislinskij i stanici Mauk a ustoupil na sever k Verchně-Ufaleji. Téhož dne na úseku Ňazepetrovském byl sveden rozhodný boj o stanici Ňazepetrovsk a o železářské závody stejného jména.

Boj o Ňazepetrovsk byl velmi úporný. Nedaleko na sever od stanice jest větší železniční most přes řeku Ufu, na níž na pravém břehu leží Ňazepetrovské hutě. Cesta vedoucí ze stanice do hutí přechází řeku po dřevěném mostu a z Ňazepetrovska vede přímo na východ do závodu Verchně-Ufalejského, ležícího při dráze Čeljabinsk-Jekatěrinburk. Stanice

¹⁾ Úsek Jekatěrinburk-Grabovo, asi 5 km dlouhý, není ještě dostavěn, což však nepřekáželo spojení s Jekatěrinburkem, ježto vlaky objížděly po trati Jekatěrinburk-Kuzino-Grabovo a dále ke Krasnoufimsku. Úsek, dlouhý skorem půldruhého sta km, jehož středem jest asi město Krasnoufimsk, byl rovněž nehotový, avšak byl později, od 15. února do 15. května, dostavěn železničním oddílem sibiřské armády, takže bylo možno jeti vlakem z Jekatěrinburku přes Krasnoufimsk až k městu Sarapul, kde přes řeku Kamu, širokou více než jeden km, bylo třeba vagonů převážeti na loďkách, ježto železniční most byl zničen při ústupu bolševiků.

hájilo asi půlčtvrta tisíce bolševiků, mezi nimiž bylo mnoho Maďarů a Estonců, se dvěma obrněnými vlaky, 8 děl a více než 50 kulometry. Přeběhlíci a vyzvědači mluvili dokonce o 160 kulometech, což však se mi zdá pravdě nepodobným. Prvá nastupující kolona obešla nepřítel zleva, rozebrala v týlu trať a zaujala železniční most, jehož uhlánila neporušeným. Druhá naše kolona útočila frontálně z jihu na stanici, před níž bolševici měli vyryté dvě řady zákopů. Poražený nepřítel dal se na útěk po dráze na sever, pokoušeje se prorazití naší obchvatnou skupinu. Ta však vydržela všechny čtyři jeho zoufalé útoky a bolševikům nezbylo než prchatí pěšky přes Ňazepetrovský závod na východ k Ufaleji. Avšak u dřevěného mostu přes Ufu byli přivítáni ohněm našeho třetího oddílu, jenž jim způsobil největší ztráty a jejich zmatek dovršil, takže k Ufaleji dostaly se již jen desorganisované zbytky nepřítel. Na stanici jsme ukořistili oba obrněné vlaky se třemi děly a kulometry a jedno dělo za stanicí. Ešelon bolševiků, plný nábojů a výbušných látek, byly naší střelbou zapáleny a většinou shořely. Naše ztráty byly 40 raněných, nepřítel jen na mrtvých ztratil přes 300 mužů.

Vítězství u Ňazepetrovska i před stanicí Mauk u zastávky Jekaza znamenají zlomení největšího odporu jekatěrinburských bolševiků, kteří si nadále odnášejí porážku za porážkou. Za tři dny po útěku od Jekazy byli donuceni ustoupiti i ze stanice Ufalej. Pokus bolševiků stůj co stůj znova dobytí Ňazepetrovska skončil se dne 18. července úplnou porážkou lotyšského pluku, za tím účelem vyslaného před stanicí Araslanovo. V boji padl i velitel jejich pluku a ukořistili jsme opět 7 kulometů, 1 malokaliberné dělo a mnoho válečného materiálu. Lotyši uprchli nejen ze stanice Araslanovo, nýbrž ještě přes stanici Gramatucha, Michajlovský závod (hnědelové hutě jako téměř ve všech závodech v okolí) dále na sever.

Velké neúspěchy bolševiků na obou tratích měly vliv též na náladu jejich vojsk, čelících baškýrsko-ruským oddílům, postupujícím proti Jekatěrinburku podél traktu od Čeljabinska. I zde dali se na kvapný ústup. Po porážce u Araslanova se bolševici omezili pouze na ničení stanic, tratí a telegrafních vedení. Přes to však byli rychle pronásledováni. Náš předvoj již dne 18. července vnikl do stanice Nižně-Serginskaja u hutí stejného názvu a dne 20. července prošel stanicemi Atigskaja (rovněž hutě) a Družinino, zmocnil se křížovatkou Grabova, jež byla bolševiky úplně demolována. Druhého dne jsme došli do železničního uzlu Kuzina, jež jest asi 75 km na západ od Jekatěrinburku. Tím byl bolševikům znemožněn ústup z Jekatěrinburku na Perm i Kalino. Téhož dne jsme postoupili na kyštymském úseku z Ufaleje do stanice Poldněvaja. Polokruh našich vojsk, obepínajících Jekatěrinburk, denně se zužoval. Od Kuzina byly vyslány zástavy po tratích směrem ke Kalinu a Permi, aby chránily našeho týlu při postupu proti Jekatěrinburku. Obsadily stanice Utka a Sabik. Pád Jekatěrinburku nebylo již lze odvrátiti. Bolševici ustoupili dne 22. července ze stanice Bilimbaj a druhého dne pokusili se zadržeti náš rychlý postup u stanice Revdinského závodu, 42 km na západ od Jekatěrinburku, již jen za tím účelem, aby mohli zakončiti evakuaci města. Avšak ani tento pokus se nezdařil. Na stanici Revdinské dne 23. července došlo ke krátkému boji, v němž jsme vzali 400 zajatců, bolševický ešelon, 15 kulometů, mnoho patron a několik set ručnic. Rovněž byl zničen bolševický obrněný automobil. Z našich padli pouze 3 a raněno bylo 5 mužů.

Pokračování na str. 12

to přijde k soudu, tak ale vy musíte dokázat, že jste uveřejnil pravdu a nikoliv onen mluvčí. Poslanec mluví v parlamentě. Vy otisknete jeho řeč, někdo se bude cítit touto řečí 'potrefený' a dá to k soudu. Břemeno důkazů nese ten, kdo řeč zveřejnil, nikoliv ten, kdo to v parlamentu řekl. Ze staré novely zákona, která dosud platí, vyplývá, že redakce je povinná ověřit zjištěné informace přiměřeně k okolnostem. Tedy, jestli to dotčným skutečně řekl, nikoliv ale zda měl také pravdu. Pokud tato zásada ovšem nebude i v nové novele zákona, pak novinář nebude již chráněn. Nebudeme-li nut tiskový zákon, který bude moderní, tedy demokratický a liberální, mějme dál ten starý."

HLEDÁNÍ VZORU PRO TISKOVÝ ZÁKON

NN: „Dalo by se v tomto případě navázat i na nějaký starší zákon z prvé republiky?“

Ing. Miroslav Jelínek: (směje se) „Já bych to moc nedoporučoval. Tam je právě to 'státní tajemství' a 'ohrožení republiky'. Tam je všechno možný. Na to museli mít právě ty odpovědné redaktory, který si chodili za to vždy sednout.“

NN: „Měli bychom opět novou řadu J. Fučíků a jemu podobných... Nemohli bychom se ale obrátit, na příklad, na nějaký zahraniční tiskový zákon?“

Ing. Miroslav Jelínek: „Myslím, že švédský tiskový zákon, by mohl být vzorem i pro jiné tiskové zákony. Švédové mají totiž již ve své ústavě zakotveno, že každý občan má přístup ke všem úředním listinám. Když kdokoliv ze švédských občanů zjistí, že o něčem existuje úřední listina, má právo si tuto listinu vyžádat. Když jí pak zanese do kterékoliv redakce, nikdo nemá právo tuto listinu a jméno tohoto občana, na redakci požadovat. Jak jednoduché. A já nechápu, proč tomu tak nemůže být i u nás.“

Postup s federální verzí tohoto zákona byl v podstatě stejný. V jeho případě již u něho bylo hotové paragrafované znění, se kterým jsme my souhlasili, protože v něm všechny věci o kterých nyní mluvíme byly zahrnuty. Toto paragrafované znění ale bylo dáno k připomínkovému řízení na ministerstva, nikoho k tomu z nás již nezavolali a do parlamentu přišlo již okleštěné. Teprve, když tisk spustil velký pokřik, parlament novelu tohoto tiskového zákona opět vrátil. Teprve nyní, se opět něco, má s ním dál dit.“

NN: „Co znamená tento dlouhý valčík s novou novelou tiskového zákona? Jde o řetěz nepozorností, které jí zdržují, či o úmysl? Budeme i nadále případ tohoto důležitého zákona sledovat. Na svobodném šíření informací stojí totiž i naděje na skutečnou demokracii u nás. Neměli bychom si jí proto již nikdy nechat vzít.“

Za redakci NN se ptal
Luboš VYDRA

Necenzurované
noviny 47 / 1994 25

Druhého dne byl podniknut konečný nástup na Jekatěrinburk. Město bylo obklíčeno se tří stran, jižní, západní a severní. Trať, vycházející z nádraží Jekatěrinburk II. na sever k Tagilu, byla rovněž poškozena naším jízdním oddílem, takže východ zůstal pouze směrem k Bogdanovičům a Jegoršinu, kamž prchaly zbytky bolševiků, poražených u Tjumeně. O 1. hodině odpoledne dne 25. července celé město bylo naše. K vážnějšímu boji již nedošlo, neboť kde kdo z rudogvardějců snažil se co nejrychleji zachránit útekem. Na naší straně padl pouze 1 důstojník a 3 vojáci byli raněni. Bolševici zanechali v městě spousty rozházených ručnic, asi 25 kulometů a mnoho válečného materiálu. Poslední vlaky, připravené k vyklizení, musly rovněž zůstat na nádraží. Dělostřelectvo, svou akademií generálního štábu a mnoho cenných věcí vyvezli již dříve, vidouce, že města neudrží. Rovněž carskou rodinu několik dní před tím povraždili. Vojsku, stojícímu proti oddílu praporčíka Čily, postupujícímu po trati z jihu od Kvaštymě, komisař Bělický, pomocník vrchního velitele jekatěrinburské fronty Berezina, před svým útekem nařídil ustoupiti rovněž k Bogdanovičům.

Oddíl praporčíka Čily zatím dne 24. července postoupil do stanice Mramorskaja a dne 26. července v 7 hodin ráno rovněž vkročil do Jekatěrinburku.

Jekatěrinburské obyvatelstvo připravilo našim vojskům nadšené ovace. Nelze ani popsat, co vytrpělo před jejich příchodem. Nebylo jedné zámožnější rodiny, aby neoplakávala někoho ze svých příslušníků, zavražděných bolševiky. I starci byli honěni na posice k rytí okopů proti Čechoslovákům. Kromě toho 10 nejváženějších občanů bolševici odvezli s sebou jako rukojmí.

Vyprazdňování přeplněných nádraží a oprava zničené trati trvala několik dní, při čemž ochotně pomáhal místní železniční personál i obyvatelstvo. Vítězným vojskům však nemohlo být dopřáno klidu. Bylo třeba jednak vyčistiti aspoň nejbližší okolí od potulujících se rudogvardějců, jednak pronásledovati hlavní jejich oddíly všemi směry, kudy utekli. Tím se naši značně roztříštili, neboť místo dosavadních dvou hlavních úseků nám vzniklo dobytím Jekatěrinburku pět, a to: 1. trať Grabovo-Krasnoufinsk, 2. Kuzino-Kungur-Perm, 3. Kuzino-Kalino, 4. Jekatěrinburk-Tagil-Kušva, 5. Jekatěrinburk-Jegoršino. Kromě toho vyslán šestý oddíl na východ proti Bogdanovičům v ústrety naší skupině šašrinské a tjumeňské. Vzhledem k malému počtu našeho a ruského vojska, jsou další výkony, korunované ustavičnými vítězstvími, přímo podivuhodné. Bylo třeba rychle posílati jednotlivé oddíly z úseku na úsek, čímž se stávalo, že často táž část v jeden den zvítězila na dvou úsecích.

Za takových okolností ovšem v Jekatěrinburku kromě nejuťnějších strážních oddílů a raněných nezůstal ani jeden zbytečný voják. O tom bolševické vrchní velení dobře vědělo a Berezina pomocí maďarských důstojníků vypracoval nový plán, chtěje se zmocniti přímo Jekatěrinburku, a odříznouti tak naše zezadu. Na traktu, vedoucím z Jekatěrinburku na severovýchod do Něvjanska, počaly se sbírat bolševické skupiny a neočekávaně v počtu 3000 mužů počaly rychle postupovati na Jekatěrinburk ze severu od vesnice Baltym, vzdálené pouze 15 km. Poslati proti nim nebylo koho. Ve městě mezi civilním obyvatelstvem nastala přirozeně panika. Někteří počali i utíkat, místo aby přiložili pomocnou ruku k ochraně. Bylo viděti, jak se příliš brzy oddali radovánkám a jáсотu nad osvobozením a ne organizační práci.

Obyčejný zjev ve všech městech. Za čtrnáct dní dovedli zformovati pouze neplně tři důstojnické roty a ty byly vyslány zadržeti blížící se bolševiky. Málo by byly zmohly proti mnohonásobné přesile nepřátel, počínajících si kromě toho tentokrát podle všech pravidel moderního válečnictví.

Bolševici, vyzbrojení velkým počtem kulometů a silným dělostřelectvem pod vedením komisaře anarhisty Žebeněva, prošli již vesnicí Baltymem. Jejich předvoj byl již 4 km od města u vesnice Pyšmy, když dne 9. července zasáhli do boje Čechoslováci, vedení podkapitánem Žákem. Den před tím většina týchž bratří dokončila vítězný boj na trati Kuzino-Kalino, dobytí stanic Kyn, Kumyš a Kormovišče, při čemž byl po houževnatém odporu úplně zničen německo-maďarský oddíl 700 mužů, vzaty 3 vlaky, z nich jeden obrněný, 3 děla, 1 bombomet a množství ručnic i nábojů. Nyní byli narychlo povoláni zachraňovati Jekatěrinburk a opět je očekávala perná práce.

Oddíl podkapitána Žáka se skládal z roty úderníků a části 2., 3. a 6. pluku, eskadrony kozáků a tří baterií dělostřelectva. Sotvaže byl vyložen z vagonů, ihned nastoupil pochod od nádraží po traktu na sever a zanedlouho bylo slyšeti ve městě rány výstřelů. Boj byl neobyčejně urputný. Nepřítel utrpěl velmi těžké ztráty byl opětně donucen k ústupu až za Baltym do vesnice Mostovaja, 35 km severně od Jekatěrinburku. Nepomohly mu ani trojitě řady zákopů, vyryté před Baltymem, ani dobré vedení maďarských a německých důstojníků. Nemenší důmysl a chrabrost našich zvítězily. Ale přece jen se ústup bolševiků dál tentokrát podle plánu, v pořádku. Vůbec od té doby jest pozorovati v jejich taktice značné zlepšení.

Takovým způsobem nebezpečí, hrozící Jekatěrinburku, bylo šťastně zažehnáno. Bylo to současně mine-tekem bezstarostnému jeho obyvatelstvu.

SPOJENÍ S VLADIVOSTOCKOU SKUPINOU ČESKOSLOVENSKÝCH VOJSK.

Po obsazení zajateckého tábora Berezovky a města Verchně-Udinska oddíly sovětských vojsk se rozprchly a k jejich spojení již nedošlo. Hlavní oddíly stáhly se k Trojicko-savsku a ke hranicím čínského Mongolska. Jenom nepatrný zbytek rudých ustupoval po trati na východ od Verchně-Udinska. Tento oddíl, pálicí a vraždící po své cestě, zdržoval nás jenom technickými překážkami, spalováním mostů, ničením nádražních vodáren, poškozováním trati atd. až ke stanici Čitě, vzdálené asi 520 verst od Verchně-Udinska na východ. Velitel fronty Golikov zůstal skoro bez vojska.

Czechoslovak Daily Herald

The Denni Hlasatel

6426 WEST CERMAK ROAD • BERWYN, IL 60402 • PHONES (708) 749-1891, 749-1898
• FAX (708) 749-1935

NÁROD SOBĚ!

Vážení čtenáři a příznivci Hlasatele!

Denni Hlasatel je v kritické situaci. Tyto nejstarší české noviny po dobu více než jednoho století svého plodného života, byly vždy bezpečným útočištěm českého a slovenského člověka. Byly jeho zbraní a byly jeho nadějí v lepší zítřek českého a slovenského národa. Hlasatel pomáhal v boji proti všem nepřátelům našich historických zemí království koruny české a Slovenska v době nadvlády Rakousko-Uherska, loyálně podporoval První Československou republiku, byl vždy nekompromisním odpůrcem německého Drang nach Osten a největšího interpretra barbarických Teutonů, Adolfa Hitlera, v době, kdy na území naší vlasti slovo svobody "nemohlo být svobodně kázáno lidmi k tomu způsobilými" a ze stejných důvodů se stal Hlasatel nesmiřitelným nepřítelem světového bolševismu a všech jeho kolaborantů doma i za hranicemi.

Established 1891

THE OLDEST CZECHOSLOVAK DAILY NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

V přítomné době je takřka poslední nadějí, že chmurná budoucnost našeho národa bude odvrácena. Vývoj od roku 1989 jasně ukázal, že se jednalo a jedná pouze o komedii, o starou taktiku Lenina, "dva kroky vpřed a jeden krok vzad", jak o tom psal velmi podrobně v NEPu (Novaja ekonomičeskaja politika) a prakticky ji aplikoval ve dvacátých letech. Po něm se o ni pokoušel Gorbačov, neboť k nové aplikaci této teorie byl donucen vyloženým úpadkem a zhroutilím se komunismu. Noví Leninové a noví Gorbačovové se opět pokoušejí o záchranu největší špíny a zla, jaké byly kdy zaznamenány v historii naší civilizace.

Tím ovšem nastoupily Hlasatelé nové povinnosti. Ale úspěch této jeho nové povinnosti, pracovatí dále na "národu roli dědičné", je nebezpečně ohrožen. Jednak tradiční odběratelé pomalu stárnou, odcházejí a jejich náhrada, příliv nových lidí do Spojených států a jiných tradičních cílů české a slovenské emigrace, téměř ustal, či je drasticky omezen. Hlasatel uveřejnil několik listů od odběratelek a odběratelů, jimž je více než devadesát let a kteří nejenže platí předplatné, ale ještě přispívají na udržení nejstarších českých novin dobrovolnými peněžními dary. Nyní se nejedná pouze o šfření Denního a Nedělního Hlasatele mezi krajanskou obcí rozšířenou po celém světě, ale o bezplatné zasílání tisíců výtisků do staré vlasti, kde jsou ještě dále rozmnožovány a šířeny mezi našimi lidmi.

Důvody ke zvýšení činnosti Hlasatele jsou velmi jasné a dotýkají se přímo podstaty bytí či nebytí českého národa. Jistě nikomu neušlo, že světový tisk je plný zpráv o vítězství neokomunistů, přesněji stále komunistů, v Litvě a jak bylo s určitostí předpovídáno také v Polsku. Jak bylo lze očekávat, komunisté začínají demagogicky svádět veškerou vinu za dnešní potíže na přechod k systému volné soutěže. Je však velmi málo lidí či institucí, kteří by poukázali, že komunisté žili z podstaty našeho národa po dobu více než čtyřiceti let. Prostě komunisté dojili krávu až z ní tekla krev. Žádné investice a reinvestice. A nyní by chtěli svádět vše na "kapitalism". Lidé platili směšně nízké činže, protože ukradené nemovitosti byly spravovány socialistickým řádem — v domech a továrnách nebylo téměř žádné údržby, strojní zařízení již dávno zastaralo, jak jsem viděl na své vlastní oči a jak musel vidět každý návštěvník, pokud se nepohyboval pouze kolem Hradu, hotelů, kde platil více než \$100.- za noc, a pokud nechodil do podniků, kde platil padesátkrát více za jídlo než v normální restauraci. Každý kdo má oči a zkušenost s opravdovým životem, přímo musel zakopnout o skutečnost, že lidem chybí dostatečné vzdělání, aby vůbec věděli jak vnější svět opravdu vypadá za tou zapáchající louží stvořenou komunismem, natož aby po desíletích umývání jejich mozků mohli pochopit, "jak to vlastně ve svobodné společnosti pracuje."

Chceme, či můžeme dopustit, aby náš národ šel cestou Polska, Litvy a jiných "bývalých" komunistických zemí? Chceme, abychom dopadli stejně? Je nám osud našeho národa lhostejným? Obrátíme se k němu zády, pravděpodobně v nejkritičtější chvíli jeho tisícileté historie, kdy vítězství pravdy a svobody je pod novým útokem?

Hlasatel nikdy nebyl podpořen či podporován a nikdy nežil ze zahraničních fondů, které zůstaly, v důsledku základních politických změn ve staré vlasti, mimo dosah vlivu tamních nových vlád a režimů. Těchto fondů bylo však hrubě zneužito k propagaci bývalých vládních klik a určitých politických stran a k dalšímu šíření levicové politiky a legend, které jsou původem tolika tragedií našeho národa. Ve skutečnosti zneužití těchto fondů není ničím jiným než defraudací peněz, které patřily celému národu, ne pouze zrádné levicové klice!

Ve své snaze o zabránění rozšiřování a obnovování levicových myšlenek a taktik, Hlasatel se dal cestou téměř beznadějného boje, neboť neměl finančních fondů nazbyt. Smrtnou ránu dostal, když lidé, kteří měli být částí rozšíření Hlasatele ve staré vlasti, nejenže zneužili Hlasatele pouze pro své sobecké účely, ale přímo defraudovali peníze, které byly vynaloženy redakcí novin pro tuto akci.

Vydávání novin a výlohy s touto činností spojené, jsou založeny na dvou principech: Předpokladem skupiny první, která by financovala vydávání pravidelně (periodicky) vycházejících časopisů, je existence mecenášů, buď jednotlivců či institucí. Předpokladem druhé skupiny, daleko a daleko převládající v oblasti "sedmé velmoci", je inserce. Bez inserce by na př. chicagský "Sunday Sun-Times" nestál pouhý dolar a čtvrt, ale asi 10 dolarů! Stejně je tomu s nedělním vydáním Chicago Tribune, s New York Times, Washington Post etd. U nás tomu nebývalo jinak. Největší nedělní noviny, jako byly Nedělní Národní Listy, či Nedělní Politika, byly závislé na inserci a také jí byly proslaveny.

Zde je nutno poznamenati, že u nás, až do doby nástupu Národní Fronty v roce 1945, žádné noviny nebyly vlastněny politickou stranou. Naše ústava z roku 1920, jako jiné ústavy civilisovaných států světa, existenci politických stran pouze předpokládaly! Politická strana nebyla právnickou osobou (a proto také nemohla nic vlastnit), neboť by bývala podléhala spolkovému zákonu a v případě sporu ve straně, ať místní či v celostátní organizaci, příslušným úřadem (instancí) k rozhodování by byl okresní úřad či okresní hejtman! To pouze komunisté, kteří popřeli veškeré vlastnictví, zavedli vlastnictví tisku politickou stranou z důvodů zřejmých každému, kdo má pět obecných! Jednalo se o kontrolu veřejného mínění! A toto politické svinstvo a idiotství existuje v dnešním neokomunistickém režimu v České a Slovenské republice! Může být lepšího důkazu o úmyslech politického vedení státu? "Registrace" politických stran, tedy něčeho, co právě neexistuje a také nemůže, je neokomunistickým pokusem, o kontrolu politických stran, státu a jeho občanů. Proto také zejména bývalé občanské strany se nacházejí dnes v několikanásobném vydání. Obyčejně v čele "strany" ve zvláštním vydání stojí starý, ostřílený komunista. Může být lepší důkaz o pravém smyslu komedie hrané dnešní vládnoucí klikou neokomunistů? Tato machinace je běžným instrumentem těchto nových pohunků komunismu!

Kdo tedy podporuje Hlasatel? Nemá velkých mecenášů. Nemá rozsáhlou inserci, neboť neexistuje soustředění odběratelů Hlasatele v jednom místě, či dokonce ani ne v oblasti. Odběratelé jsou rozptýleni po celém světě a proto předpoklady pro úspěšnou inserci chybí. Je pravda, že hlavním zdrojem pro úhradu vydání Hlasatele jsou předplatitelé, ale to vše nestačí. Dlouholetý schodek v účetní bilanci Hlasatele byl a je kryt celou rodinou Josefa Kučery staršího, jeho manželky Růženy Kučerové a jejich synem Josefem Kučerou mladším. "Život" Denního Hlasatele je udržován z malé pense (social security) manželů Kučerových a z běžného příjmu Josefa Kučery mladšího, který kryje nutné životní potřeby celé rodiny. Jeho úspory již byly pohlceny "nevýnosností" novin. Josef Kučera starší se již před lety vzdal velmi výnosného zaměstnání, jen aby mohl konkrétně pomoci v téměř zoufalém boji proti komunismu a jeho příčinám, bohužel tak hluboko zakořeněným v nitru našeho národa. Dnes, ve věku osmdesátí let, nemá ani na nutné lékařské ošetření a nezbytné léky! "Za práci pro vlast se neplatí", bylo heslem nesmrtelného dr. Aloise Rašína, prvního ministra financí a záchránce měny Československé republiky v prvních letech jejího zrodu, jakožto i budovatele jedné z nejsolidnějších měn světa mezi oběma světovými válkami, ale do těch, kteří pro ni opravdu pracují a nehrají si na politiky, se musí a může kopat, jak dělají příslušníci bolševické Národní Fronty, která zahrnovala, jak stojí černé na bílém, mimo jiné také ve Sbírce zákonů a nařízení z roku 1945, Benešovy národní socialisty od roku 1945 až po naše dny. "Legendisté", včetně ústředních postav této chiméry, měli vždy natažené ruce a hluboké kapsy.

Avšak události posledních několika měsíců (jak bylo řečeno výše), přímo ohrozily samou existenci Hlasatele. Tím také jsou ovšem ohroženy plány na přizpůsobení se těchto novin nové situaci u nás doma. Plány zahrnují téměř desateronásobné rozšíření oběhu a zavedení inserce, která by byla společná zájmům domova a Čechům, Slovákům a Podkarpatským Rusům žijícím v cizině. Tím by byla obchodní bilance novin přivedena do rovnováhy.

Udeřila hodina dvanáctá! Toto je poslední volání. Dnes není čas na reminiscence, kritiku, vyčítání omylů a pod. Musíme si uvědomit, že chyby nedělá jen ten, který nic nedělá. Kdo nic nedělá, má sice právo na kritiku, ale ne na to, aby toho druhého odsoudil a zatratil. Starý český bard napsal: "Pracuj každý s chutí usilovnou na národu roli dědičné, cesty mohou být rozličné, jen vůli mějme všichni svornou!"

Z těchto výše uvedených důvodů a s dovolením čtenářské obce Denního Hlasatele a Nedělního Hlasatele, jakož i se zřetelem na životní zájmy našeho národa, apeluji na Vás, vážení čtenáři, abyste pomohli zachránit Hlasatel. Akce je nutná dnes, neboť opravdu uhodila hodina dvanáctá! Hlasatel potřebuje peníze nebo zemře a s ním i téměř naše poslední naděje na svobodu naší vlasti a národa!

Pro Hlasatel napsal spolupracovník Jaroslav Moudrý

